

WSKM ร่ายรัก

จิตวิทยา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างจริงจังถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรียแห่งรัก

พิ ม พื ค์ า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๔๖

พรมร้ายรัก

ผู้เขียน : วิจิตา

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1957-1

ราคา ๓๐๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุทธิไชธธา ครุณย์รัชต์ เชียงไกรเวช พิสุนันท์อักษร : ณัฐณิ กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : อนุรักษ บำกึ่ง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท เอส.เอเซียเพรส (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : ธัญภัทร ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ภิษะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤยศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พื้นพูน

กระดาษคุณภาพดี

www.greenread.com

คำนำนักเขียน

“พรหมลิขิตบันดาลชั้กพา ดลให้มาพบกันทันใด”

เพลงดังกล่าวคงใช้ได้กับนิยายเรื่อง *พรหมร้ายรัก* ซึ่งเป็นภาคต่อของ *ดั่งพรหมลิขิตรัก* ผู้อ่านที่เคยผ่านสายตากรื่องดังกล่าวและซาบซึ้งกับความรักของพระนางมาแล้ว รับรองว่าต้องประทับใจกับนิยายเรื่องนี้ไม่ต่างกััน

พรหมร้ายรัก เป็นเรื่องราวความรักของรลิกากับกัีมวัจัน์ นางเอกของเรื่องพบหน้าพระเอกครั้งแรกก็ทำหน้าที่ราวกับเห็นผี เพราะหน้าของกัีมวัจัน์ ดันไปเหมือน ‘ท่านชายกั้อง’ พระเอกในนวนิยายเรื่องโปรดของรลิกาเข้าเท่านั้นยังไม่พอ นิสัยหรือคำพูดก็แทบจะสำเนาถูกต้องกันมาเลยทีเดียว เพียงแต่กัีมวัจัน์เจ้าเล่ห์เพทุบายมากกว่าเท่านั้น

รับรองว่าผู้อ่าน *พรหมร้ายรัก* ต้องอมยิ้มและหัวเราะกับความตลกของรลิกา และหมั่นไล่ในความหลงตัวเองของกัีมวัจัน์ บางฉากท่านอาจน้ำตาหยดกับตัวละครบางตัว

นิยามความรักที่ว่า รักเพราะรัก เพราะหัวใจสั่งให้รัก มิใช่สมองที่ต้องกลั่นกรองเหตุและผลมารองรับ และไม่สามารถใช้เวลาเป็นตัวกำหนดในเรื่องของความรักได้ อยู่ที่ความเข้าใจและยอมรับซึ่งกันและกันต่างหาก

ผู้เขียนหวังว่าผู้อ่านคงประทับใจเรื่องราวใน *พรหมลิขิตรัก* ไม่แพ้เรื่องดัง *พรหมลิขิตรัก* เรื่องนี้เขียนยากเหมือนทุกเรื่องที่ผ่านมา แต่ต้องขอขอบคุณ น้องมนตรา น้องบี จิตภา ที่ช่วยอ่านและรับฟังเรื่องราวเวลาที่ผู้เขียนคิดไม่ออก และที่จ้อลี้ไม่ได้คือ 'พลอยลภัสร์' น้องนักเขียนที่น่ารักที่ช่วยแนะนำฉากบางฉากในเรื่องที่ผู้เขียนนึกไม่ออก

ขอขอบคุณ คุณโป่ง การบูร สุทธิไธธาธา คุณอัน วสันต์ พร้อมมิตร-ญาติ และกองบรรณาธิการพิมพ์คำสำนักพิมพ์ทุกท่านด้วยค่ะ

ขอบคุณบริษัทสถาพรบู้คส์ จำกัด ที่มอบโอกาสให้ผู้เขียนได้มีงานเขียนสู่สายตาของผู้อ่านและทำให้มี 'ฐิญาดา' ในวันนี้

และที่ลี้ไม่ได้คือผู้อ่านที่ให้การสนับสนุน 'ฐิญาดา' ตั้งแต่เรื่องแรกจนถึงเรื่องนี้ซึ่งเป็นเรื่องที่ ๗ และจะพยายามพัฒนาการเขียนของตัวเองให้ดีขึ้นเรื่อยไป

ท้ายนี้ขอให้ผู้อ่านได้พบกับ Love at first sight แบบพระนางในเรื่องด้วยค่ะ

ฐิญาดา

บทนำ

“เฮ้อ...จบซะที ถ้าฉันไม่ช่วยเธอ นะการะเกด ป่านนี้จะเป็นยังไงบ้างหนอ ให้ตายสิ...อยากเจอผู้ชายแบบท่านชายก้องจริงๆ เลย แต่ผู้ชายแสนดีแบบนั้นคงมีแต่ในหนังสือ”

คนอ่านหนังสือเพ็งจิบและเรื่องราวในเล่มยังคงค้างในความรู้สึกบ่นงมำ ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วปิดหนังสือในมือลง รลิกาคิดว่าคงมีใครอีกหลายคนที่เป็นเช่นเธอ เวลาอ่านนิยายแล้วเกิดอาการช็อคชืดใจตัวพระนางที่ไม่ได้ตั้งใจเอาเสียเลย

นางเอกที่ไม่ว่าใครจะพูดอะไรให้ฟังก็เชื่อหมดยกเว้นพระเอก หรือตัวพระเอกที่หู้เบาไม่ต่างกัน

เจ้าของดวงหน้าสวยประหลาดก้มลงมองนาฬิกาข้อมือแล้วก็ตกใจไม่น้อย นี่เธอติดอยู่ในรถและจมอยู่กับนิยายในเมื่อร่วมสามชั่วโมงเชียวนะหรือนี่!

หญิงสาวเพ็งรับรู้ถึงอาการเมื่อยขบก็เมื่อตอนอ่านหนังสือจบนี่เอง เพราะขณะอ่านแทบไม่ได้ให้ความสนใจกับสิ่งต่างๆ รอบตัวเลยแม้แต่น้อย ในใจจดจ่อและดื่มด่ำกับเรื่องราวที่พาตัวเองเข้าไปโลดเล่นเป็นนางเอกใน

หนังสือ ทำให้เรื่องราวในหนังสือมีสีสันและชีวิตชีวา ไม่จืดชืดอย่างที่เป็นอย่าง
หลังจากขยับเขยื้อนกายไล่ความเมื่อยขบออกไปจากตัว ดวงตาคู່สวย
ก็ค่อยๆ เหลียวมองไปรอบๆ พลังอเม็ยเมื่อเห็นว่าใกล้จะถึงบ้าน

ครั้นรถเมล์จอดสนิท สาวร่างสูงเพรียวเกินมาตรฐานหญิงไทยก็หอบ
หนังสือลงจากรถ เดินข้ามไปยังอีกฝั่งของถนนเพื่อกลับบ้าน แต่เป็นเพราะ
ยังตกอยู่ในอารมณ์เคลิบเคลิ้มระคนอิมเมมกับเหตุการณ์ในหนังสือ จึงไม่ทัน
ได้ระมัดระวัง รถยนต์ที่แล่นตรงมาด้วยความเร็วส่งเสียงเบรกดังลั่น หญิง
สาวรู้สึกตัวเมื่อถูกรถคันดังกล่าวเฉี่ยวจนเสียหลักล้มลงกับพื้น ท่ามกลาง
เสียงร้องอย่างตกอกตกใจจากคนรอบข้าง หนังสือที่ถืออยู่ในมือบัดนี้
กระจายอยู่บนพื้นถนน

ไม่ถึงอึดใจต่อมาประตुरถยนต์คันนั้นก็ถูกเปิดออก ชายหนุ่มร่างสูง
ใหญ่ในชุดสีดำสนิทก้าวลงมา

“เป็นยังไงบ้าง ทำไมเดินข้ามถนนไม่รู้จักรถ”

เสียงดูฉวยแวดทำหนิที่ได้ยินทำให้รู้สึกที่กำลังพุงตัวเองลุกขึ้นนั่ง
เงยหน้าขึ้นมอง แล้วก็เบิกตากว้างราวกับเห็นผีเมื่อเห็นดวงหน้าของคนพูด
จนต้องรีบลุกพรืดพรวดขึ้นมายืนจ้องตาไม่กะพริบ เพราะใบหน้าของชาย
หนุ่มผู้นี้เหมือนกับพระเอกในนิยายที่เธอจินตนาการเอาไว้ในหัวไม่มีผิด
เหมือนกระทั่งเสียงดูที่ได้ยินเมื่อครู่

“ท่านชายก้อง” หญิงสาวอุทานออกมา น้ำเสียงเบาหวี

ภีมวัจน์กวาดสายตาคมมองสำรวจร่างของหญิงสาวที่ลุกพรืดพรวด
ขึ้นยืนด้วยสายตาดตระหนกในคราแรก แต่ครั้นเห็นเจ้าตัวไม่ได้เป็นอะไรมาก
อย่างที่คิดก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แต่แล้วก็เริ่มหงุดหงิดเมื่อเห็น
ดวงตาโตๆ ของเจ้าหล่อนมองมายังเขาอย่างกับเห็นผี

“ตกลงจะเรียกค่าเสียหายเท่าไร ผมต้องรีบไป ไม่มีเวลามากนัก”
ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงดูๆ อีกครั้ง แล้วก็พูดต่อไปโดยไม่รอคำตอบ เมื่อ
เห็นเจ้าของดวงตาโตๆ ยังยืนจ้องเขาด้วยกิริยาเช่นเดิม “เอาอย่างนี้แล้วกัน

เดี๋ยวผมให้นามบัตรไว้ มีอะไรให้ช่วยเหลือก็โทร. หาได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

พูดจบเจ้าของร่างสูงก็เดินกลับไปหยิบนามบัตรในรอมายืนส่งให้ ช่วงหนึ่งเขารู้สึกเสียวแปลบที่มือคล้ายประจุไฟฟ้าแล่นปราด จนยืนตะลึงอยู่กับที่ก่อนจะผละไปขึ้นรถแล้วขับออกไปทันที ทั้งให้รถลิกามองตามไปจนรถคันหรูแล่นลับหายไปจากสายตา ด้วยยังงุนงงระคนประหลาดใจไม่หายต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจบลงอย่างรวดเร็ว เธอก็มลมองมื่ออย่างงงๆ เมื่อก็เธอรู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าแล่นปราดจากมือเขาสู่มือเธอ

มันคืออะไรกัน! กระทั่งลึมความเจ็บแปลบตรงช่วงสะโพกขวา ซึ่งคาดว่ามีสาเหตุมาจากการเสียดลั้ลั้กระแทกกับพื้นถนนจนลื่น

“อะไรวะ พุด...พุด แล้วก็ไป”

หญิงสาวบ่นมึ่งพาลางก้มลงมองนามบัตรในมือ ภิรมวัญ อรรถ-เศรษฐ์สุนทร เธอหย่อนนามบัตรใบนั้นลงกระเป๋าสะพายอย่างไม่สนใจใยดีนัก เพราะมีเรื่องสำคัญให้คิดมากกว่า

‘ตกลงตาเธอฝ้ากระทั่ง มองหน้าผู้ชายคนเมื่อกี้เป็นพระเอกในนิยายไปได้เชียวหรือยายโรส’

แต่คงจะตาฝ้าจริงๆ นั่นแหละ ท่านก้องนั่นเป็นพระเอกในจินตนาการล้าเลิศของเธอ ผู้ชายคนเมื่อกี้แค่บังเอิญหน้าเหมือนเท่านั้น แถมนิสัยก็ไม่ค่อยดีอีกต่างหาก

รลิกาถามเองตอบเองอยู่ในใจ และอาจจะยังคงยืนงออยู่อย่างนั้นไปอีกนานสองนาน ถ้าไม่ได้ยินเสียงซึกโซ่ไล่เสียงจากผู้เห็นเหตุการณ์ที่วิ่งกรูเข้ามารายล้อม

“หนูโรส เป็นอะไรมากหรือเปล่า นั่งสายพิณกับนั่งลั้ลั้จุกมันร้องเสียวจนป่าตอกตกใจ”

ป้าสมใจคนขายผลไม้ที่รู้จักคุ้นเคยกับหญิงสาวเป็นอย่างดีเอ่ยถามน้ำเสียงเป็นห่วง ก่อนจะก้มลงเก็บหนังสือที่หล่นบนพื้นถนนมาถือไว้ในมือ “ติ๊นะที่ถนนตรงนี้ไม่ค่อยมีรถวิ่งพลุกพล่านนัก”

“แหม...ป้า ใครจะไม่ร้องได้เล่า เสียงเบรกดังออกขนาดนั้น” สายพิณ
แม่ค้าส้มตำเจ้าของเสียงร้องบอก

“จริงอย่างนี้สายพิณมันว่าแหละป้า เสียงเบรกดังมากจนฉันนึก
ว่าหนูโรสคงต้องเจ็บหนักเป็นแน่” ส้มจุกเจ้าของเสียงร้องซึ่งขายลูกชิ้นปิ้ง
อยู่ใกล้ๆ พุดน้ำเสียงสั่นเพราะยังตกใจกับเหตุการณ์ไม่หาย

“ตกลงได้เรียกค่าเสียหายไปหรือเปล่าหนูโรส แล้วเจ็บตรงไหนบ้าง”

ป้าสมาใจพุดพลางมองสำรวจร่างระหงของหญิงสาวที่ยังยืนงออยู่ ใน
ขณะที่คนถูกถามเพิ่งรู้สึกถึงอาการเจ็บตรงสะโพกขาขวาก็ตอนถูกซักถามนี้เอง
จนแผลร้องโอดโอยออกมา

“โอ๊ย เจ็บสะโพกจังเลยคะป้าใจ”

ป้าสมาใจส่ายหน้าไปมา “มันก็น่าเจ็บอยู่หรอก เพราะตอนเห็นหนูโรส
ล้มลงไปป้ายังคิดว่าจะเจ็บหนัก แล้วก็มัวแต่ตกใจเลยไม่ได้วิ่งมาดูแลแต่แรก
ตกลงได้เรียกค่าเสียหายไปหรือเปล่า”

คนถูกถามยิ้มแห้งๆ พลางส่ายหน้า ก่อนบอกผู้หวังดีเสียงอ่อย

“เปล่าหรอกค่ะ เพราะถ้าพูดกันตามความเป็นจริงโรสก็เป็นฝ่ายผิด
เดินไม่มองรถอย่างที่เขาวางจริงๆ นั้นแหละ ดีที่เขาเบรคทันไม่งั้นคงเจ็บหนัก
กว่านี้แน่นอน”

แม้ปากจะพูดออกไปอย่างนั้น รวมทั้งรู้ว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิดเต็มประตู
ที่เดินไม่ระมัดระวัง ทว่าเมื่อนึกถึงน้ำเสียงดุๆ ของเจ้าของรถ ที่เธอมองว่า
หน้าเหมือนพระเอกในนิยายที่เพิ่งอ่านจบ ก็สร้างความซุ่นเคืองใจให้เธอไม่
น้อย เพราะคิดว่าเขาน่าจะพุดให้มันเข้าหูมากกว่านี้

ใครจะอยากเจ็บตัว เดินให้ถูกรถเฉี่ยวชนกันเล่า!

ที่เธอมองว่าผู้ชายคนนี้หน้าเหมือนท่านชายก๊อง อาจเป็นเพราะยังอิน
อยู่กับนิยายที่อ่านก็เป็นได้

รลิกหาเหตุผลมาหักล้างแต่ดูเหมือนเป็นการปลอบใจตัวเองมากกว่า

“อ้าวเป็นไงไป...แล้วป้าเห็นชายอื่นอะไรให้หนูโรสไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“นามบัตรจ๊ะ” หญิงสาวบอกพลางยกมือขึ้นนวดคอสักโปก นับว่าเธอยังโชคดีมาก เพราะนอกจากอาการเจ็บที่สะโพกแล้ว ร่างกายส่วนอื่นก็มีแค่เคล็ดขัดยอกบ้างเท่านั้น

“เดี๋ยวพี่พาน้องโรสไปหาหมอที่คลินิกในซอยดีกว่า” สายพิณอาสาแล้วหยิบหนังสือในมือป้าสมาใจมาถือไว้

“ฉันก็กำลังจะบอกแกอยู่พอดีนั่งสายพิณ ส่วนรถเข็นของแกเดี๋ยวฉันดูให้เอง”

ลัมจุกบอกอย่างมีน้ำใจ จนคนถูกรถเข็นหันไปมองหญิงสาวรุ่นพี่ทั้งสองอย่างขอบคุณ เธอและแม่ค้าทั้งสามค่อนข้างสนิทสนมกันเพราะมักจะช่วยอุดหนุนกันอยู่เป็นประจำ และที่สำคัญ บ้านก็ยังอยู่ในซอยเดียวกันอีก มีอะไรที่พี่พาอาศัยกันด้วยดีเสมอมา

“แต่เจ้าของรถที่ขับรถเข็นน้องโรสนี้หล่อไปถึงสามโลกเลยนะนั่งจุกขนาดมองเห็นไกลๆ ก็ยังหล่อ” สายพิณบอกลัมจุกด้วยน้ำเสียงขวนขวั้น ก่อนแหงนหน้าขึ้นถามหญิงสาวด้วยความสูงที่ผิดกัน

“น้องโรสเห็นผู้ชายคนนั้นนี่ใกล้ๆ หล่ออย่างที่พี่บอกหรือเปล่าจ๊ะ”

รลิกาสะอึ้งเพราะไม่คิดว่าจะถูกถามเช่นนี้ จึงได้แต่ตอบเสียงอึกอักออกไป “ก็...เอ้อ...ไม่เท่าไรหรอกจ๊ะพี่สายพิณ หน้าตาทั้งนั้นๆ หากดูได้ตามท้องถิ่นทั่วไป”

“ไม่เท่าไรก็แสดงว่าไม่หล่อเท่าที่ควร ว้า...แต่มันก็อาจจะเห็นได้ บางคนเห็นไกลๆ ก็ว่าหล่อ แต่พอมองใกล้ๆ แล้วยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลๆ” ลัมจุกบอกเสียงกลั้วหัวเราะ รลิการิบพยักพเอ็ดเห็นด้วยทันที แม้จะรู้ว่าตรงกันข้ามกับความเป็นจริงก็ตาม

“ใช่จ๊ะพี่ลัมจุก บางทีเรามองไกลๆ ก็อาจตาฝ้าตมองเป็นหล่อได้”

“แต่พี่ว่าตาพี่ไม่ฝ้าตมนะน้องโรส ผู้ชายคนนั้นหล่อ...หล่อ หรือจะเป็นดารา แต่หน้าตาไม่คุ้นเลยนะ” ลัมจุกยังมั่นใจในสายตาตัวเองแม้จะเริ่มสับสนอยู่บ้างก็ตาม

“ก็อาจเป็นอย่างที่แกว่านะนั่งจุก ไม่งั้นคงไม่รีบร้อนไปขนาดนี้หรอก”
ก่อนที่จะมีการถกเถียงเรื่องหล่อหรือไม่หล่อกันต่อ ป้าสมใจก็ยกมือขึ้นห้ามแล้วพูดตัดบทขึ้นมา

“จะมายืนเถียงอะไรกันริมถนนแบบนี้วะนั่งจุก นั่งสายพิณ รีบพาหนูโรสไปหาหมอก่อนเหอะ แล้วค่อยมาตัดสินว่าหล่อหรือไม่หล่อกันทีหลัง ป้าเองก็มองไม่ถนัดเหมือนกัน มัวแต่ตกใจ”

“จริงของป้าใจ แกรีบพาน้องโรสไปหาหมอเถอะนั่งสายพิณ”

รลิกาเดินตรงไปยังคลินิกในซอยซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของตัวเองนัก โดยมีสายพิณพุงไปส่งจนถึงด้านหน้าทั้งยังอาสาจะอยู่เป็นเพื่อน แต่หญิงสาวส่ายหน้าปฏิเสธเพราะเกรงใจ

“พี่สายพิณกลับไปขายของเถอะจ๊ะ แค่นี้ก็ขอบคุณมากแล้ว”

“น้องโรสกลับได้แน่ะ” แม่ค้าสัมภาษณ์อย่างเป็นห่วง

“ได้จ้ะ โรสไม่ได้เป็นอะไรมาก เจ็บที่สะโพกไม่ใช่ขานี้จ๊ะ แล้วบ้านก็อยู่แค่นี้เอง เดินไปไม่กี่ก้าวก็ถึง”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ไปก่อนนะน้องโรส”

หลังจากร่างท่วมๆ ของแม่ค้าสัมภาษณ์มากน้ำใจเดินออกไปจากคลินิกแล้ว รลิกาก็เข้าไปพบนายแพทย์เจ้าของคลินิกที่เธอเห็นอีกฝ่ายมาตั้งแต่เด็กเลยก็ว่าได้

“ลุงหมอขา”

“อ้าว...หนูโรส ทำไมเดินโยกเขยอกอย่างนั้น ไป...ไปนั่งก่อน” นายแพทย์วัยกลางคนบอกยิ้มๆ พลังวางหนังสือพิมพ์ในมือลง

“คะลุงหมอ” หญิงสาวรับคำพาลงเดินไปทรุดนั่งบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด

“หนูโรสไปโดนอะไรมา แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“อุบัติเหตุชนิดไหนอะคะ โรสเดินไม่ระวังจนถูกรถเฉี่ยว แต่ไม่ได้เป็นอะไรมาก แค่เจ็บสะโพกเท่านั้นเองคะ” รลิกาบอกเสียงอ่อย

“ถูกรถเฉี่ยวชนนั้นไม่นิดหน่อยแล้วมั้ง เดินโยกเขยยกแบบนี้ เต๋ียวลุงให้ทั้งยาแล้วก็ครีมลดการอักเสบควบคู่ไปแล้วกัน”

“คะลุงหมอ ยาไม่ต้องเยอะนะคะ” คนกินยาयरีบบอกน้ำเสียงเจื่อนๆ

“แล้วเดินยังงี้ถึงถูกรถเฉี่ยวได้ ออย่าบอกนะว่าเดินไปอ่านหนังสือไปด้วย” นายแพทย์รัชชัชยามพลางมองหนังสือหลายเล่มที่วางอยู่ข้างๆ ตัวคนไข้สาว เพราะรู้ว่าหญิงสาวผู้นี้เป็นหนอนหนังสือตัวยงมาตั้งแต่เด็ก เห็นเจ้าตัวครั้งใดก็ต้องมีหนังสือถือติดมืออยู่เสมอ

“เปล่าคะลุงหมอ” รลิกาส่ายหน้าปฏิเสธ แต่จะว่าไปแม้จะไม่ได้เดินอ่านหนังสืออย่างที่ถูกลุงถาม แต่เธอก็เก็บเรื่องราวจากในหนังสือมาคิดจนทำให้ขาดความระมัดระวัง “ขอบคุณลุงหมอมานะคะ”

เจ้าของร่างสูงเพรียวเดินออกจากคลินิก กลับไปยังบ้านของตัวเองที่เดินไปอีกไม่กี่ก้าวถึงพร้อมด้วยยาอีกถุงใหญ่ เธอรักษาพร้อก็ตามเคย แล้วหญิงสาวก็อดทวนนึกถึงสรรพคุณของใบบัวบกที่อ่านจากหนังสือไม่ได้ พลางคิดว่าต้องให้ป่าดวงหามาให้แล้ว อยากรู้ว่าจะช่วยได้ตามที่อ่านมาจริงไหม

ครั้นถึงบ้านหญิงสาวก็หยุดยืนตรงใต้ต้นจามจุรีหน้าบ้าน เพราะอดนึกถึงฉากในนิยายไม่ได้ เมื่อนึกแล้วก็อยากจะวิ่งชนดูสักหน เพื่อจะได้ไหลล้เข้าไปในสมัยอดีตและเจอผู้ชายอย่างท่านชายก้องบ้าง

‘ทำจะบ้ากันไปใหญ่แล้วฉัน’

หญิงสาวก่นด่าตัวเองอยู่ในใจเมื่อรู้สึกจะเริ่มจะคิดอะไรฟุ้งซ่านเลอะเทอะ พานโทษไปถึงเจ้าของเสียงตุๆ ที่ขับรถเฉี่ยวเธออีกครั้ง เพราะผู้ชายคนนั้นแหละทำให้เธอเป็นแบบนี้ ลำพังแค่เรื่องราวในหนังสือเธอก็เก็บเอามาคิดมากอยู่แล้ว ตอนนั้นดันมาเจอคนหน้าเหมือนอีก ทำให้อยิ่งคิดไปกันใหญ่จนต้องเอามือตบหน้าผากตัวเองแรงๆ รีบสลัดความคิดดังกล่าวออกจากสมองโดยพลัน

๑

ตราตรึงในดวงจิต ติดตรึงในดวงใจ

กรวิชญ์มองตัวเลขบอกความเร็วของจากรีคาร์ดนิ่งามที่มีมว๊จันเป็นผู้ขับ ซึ่งลดระดับความเร็วลงอย่างแปลกใจ ผิดกับก่อนหน้าที่เล่นทะเลยานบนท้องถนนจนเกือบเกิดอุบัติเหตุ ดีที่ว่าเจ้าตัวเบรกได้ทัน เท่านั้นยังไม่พอเสียงถอนหายใจเฮือกๆ รวกับมีเรื่องกัลดกัลุ่มอะไรอยู่ในใจยิ่งเพิ่มความประหลาดใจแก่เขามากขึ้น

เพราะนับจากผู้เป็นเพื่อนลงไปดูอาการของผู้หญิงที่ตัวเองขับรถเฉี่ยวกระทั่งกลับขึ้นมา ก็ยังไม่ยอมปริปากพูดอะไรออกมา ได้แต่ตั้งหน้าตั้งตาขับรถอย่างเดียว ซ้ำยังมีสีหน้าท่าทางแตกต่างจากเมื่อตอนลงไปจนเขารู้สึกได้

“ไหนแกบอกว่าจะรีบไปงานไม่ใช่หรือวะ”

“ก็...รีบอยู่” ปากบอกว่ารีบแต่กลับขับช้าไม่สมกับสมรรถนะของรถ

“รีบประสาอะไรวะ ขับอย่างกับเต่าคลาน” กรวิชญ์ว่าเข้าไปให้ “ผู้หญิงที่ถูกรถแกเฉี่ยวไม่ได้เป็นอะไรไม่ใช่หรือวะ”

“ฉันก็บอกแกไปแล้วไม่ใช่หรือวะว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เป็นอะไร แกความจำเสื่อมหรือไง”

คนถูกถามตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดราวกับคำถามดังกล่าวจะถูกจุด แต่ก็ได้ทำให้เจ้าของคำถามรู้สึกหงุดหงิดแต่อย่างใด ดวงหน้าชาวคอมคายปรากฏรอยยิ้มที่มุมปากด้วยความขบขัน เพราะไม่บ่อยนักที่คนควบคุมสีหน้าและสภาวะอารมณ์ได้ดีในทุกสถานการณ์อย่างก็มีวัจนจะแสดงอาการเช่นนี้ออกมา ทำให้กรวิชญ์สงสัยหนักยิ่งขึ้นว่าอะไรกันที่เป็นสาเหตุ

“ก็เมื่อผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เป็นอะไรมาก แล้วแจะหงุดหงิดทำไมหนักหนาอะ”

คำถามของเพื่อนสนิททำให้ก็มีวัจนเสียไปชั่วอึดใจ นั่นสิ...นี่เขากำลังหงุดหงิดด้วยเรื่องอะไร

ทว่าเมื่อพยายามค้นหาสาเหตุ ดวงหน้าสละสวยแปลกตาของใครบางคนก็ปรากฏขึ้นมาใหม่ในภาพทันควันราวกับนั่นคือคำตอบ

“แจะไม่ได้จั่นหงุดหงิดได้ไงวะ ผู้หญิงคนนั้นมองฉันอย่างกับเห็นผีเป็นแก แจะคิดยังงี้”

คนหงุดหงิดพูดอย่างไม่สบอารมณ์ เพราะตอนลงจากรถ เธอยังนั่งทำท่าทางงงๆ อยู่เลย แต่พอเงยหน้ามาเห็นเขาเท่านั้น กลับลุกพรัดขึ้นยืน เบิกตามองมาอย่างกับเห็นผี ไม่ได้มองอย่างชื่นชมอย่างที่เขามักจะได้รับจากผู้หญิงคนอื่นอยู่เสมอ

ก็มีวัจน อรรถเศรษฐ์สุนทร ถูกผู้หญิงมองด้วยสายตาแบบนี้ เสียความมั่นใจซะมัด!

กรวิชญ์ฟังคำตอบของเพื่อนแล้วหัวเราะออกอย่างขบขัน เพราะไม่บ่อยนักที่เพื่อนของเขาจะทำท่าเหมือนสูญเสียความมั่นใจเช่นนี้

“อ้อ ปกติเคยถูกผู้หญิงมองด้วยความชื่นชมตลอด แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับมองแกเหมือนเห็นผีเลยหงุดหงิด งุ่นง่าน เสียความมั่นใจ ว่านั่นเถอะ”

คำพูดที่เตาได้ตรงเผงราวกับเข้ามานั่งอยู่กลางใจ ทำให้คนที่กำลังอยู่ในอารมณ์หงุดหงิดนี้ยิ่ง เท่ากับเป็นการยอมรับโดยดุษณี

“ผู้หญิงคนที่แกว่ามองแกเหมือนเห็นผีนะ ขนาดฉันมองเห็นแวบ

เดี๋ยวยังรู้เลยว่าสวย แต่สวยยังไงบอกไม่ถูกจริงๆ วะ” กรวิชญ์เพื่อรำพัน
ด้วยน้ำเสียงชวนฝันก่อนจะหันไปจ้องหน้าเพื่อนเซมิ่ง “แกเห็นด้วยกับฉัน
หรือเปล่าวะ”

เอี้ยดดด!

เสียงเบรกที่ได้รับแทนคำตอบทำเอาเจ้าของคำถามถึงกับหน้าจะมำ
จนต้องหันไปดำเสียงดังลั่นรถ

“ไอ้ภาม แกขับให้มันดีๆ หนอยสิวะ นี่จะเบรกก็เบรก ดินะที่ฉัน
คาดเข็มขัด ไม่งั้นหัวทู่แตกหมด”

“โทษทีวะเพื่อน ไม่ได้ตั้งใจ” คนซี้แกล้งบอกเสียงนิ่งๆ ทว่านัยน์ตาดำ
ราวกับนิลเนื้อดีไหวระริก จึงถูกผู้เป็นเพื่อนส่งค้อนให้ ก่อนจะถามคำถาม
เดิมด้วยน้ำเสียงคาดคั้น

“แกยังไม่ได้อตอบคำถามฉันเลยนะ”

“คำถาม? เรื่องอะไรมิทราบ”

ภีมว์จันทำไซสือซึ้งๆ ที่รู้ตีว่าหมายถึงอะไร อยากตะบันหน้าเจ้าของ
คำถามนัก ไม่รู้จะคาดคั้นเอาคำตอบเพื่ออะไร

“ไม่ต้องมาทำเป็นไซสือเลย ฉันถามว่าแกเห็นด้วยกับฉันหรือเปล่าวะ
ว่าผู้หญิงคนที่ถูกแกขับรถเฉี่ยวนะสวยแล้วก็สวยมากเสียด้วย”

“ฉันไม่ทันมอง แกก็เห็นนี่หว่าฉันรีบลงไปแล้วก็รีบขึ้นมา” ภีมว์จัน
ปฏิเสธทั้งที่ไม่ตรงกับใจเลยสักนิด จึงถูกผู้เป็นเพื่อนย่อนหันควัน

“หนอย...ไม่ทันมอง แกลิมไปหรือเปล่าวะฉันเป็นเพื่อนกับแกมาตั้งแต่
ตัวเท่ากำปั้น แล้วคนที่ชอบเก็บรายละเอียดทุกอย่างรอบตัวอย่างแกะนะหรือ
จะพลาด”

คู่สนทนาเงิบกริบ กรวิชญ์จึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงหมั่นไส้ “แล้วถ้า
แกไม่มองแล้วจะรู้ได้ยังไงว่าผู้หญิงคนนั้นมองแกอย่างกับเห็นผี”

คนถูกจับได้นิ่งงันเพราะจําานด้วยคำพูด รู้อยู่แก่ใจว่าที่เพื่อนพูดนะ
ถูกต้องทุกอย่าง ทำไม่เขาจะไม่เห็นเล่า เห็นอย่างชัดเจนจากดวงตาทั้งสอง

ข้างว่าผู้หญิงคนที่เพื่อนพูดถึงนะ...สวย

สวย...อย่างประหลาด สวยจนติดอยู่ในตาตริงอยู่ในใจ จนกระทั่ง บัดนี้ภาพของเธอยังวนเวียนอยู่ในหัวไม่คลาย

เขาต้องยอมรับกับตัวเองว่าเธอสวยจนต้องมองซ้ำ แม้จะใช้เวลาในการมองแค่ชั่วระยะเวลาสั้นๆ ก็ตามที แต่สมองของเขาก็เก็บและจดจำรายละเอียดของเธอไว้ได้อย่างแม่นยำ เรียกว่าถ้ามีอุปกรณ์สำหรับวาดภาพอยู่ในมือ ก็สามารถวาดดวงหน้างดงามแปลกตานั่นออกมาได้เลยทีเดียว

โดยเฉพาะดวงตาโตๆ ของเจ้าหล่อนภายีได้ขนตาอนที่มองมายังเขาราวกับเห็นผิวนั้นเขาจำได้จนติดตา และนั่นเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดอาการหงุดหงิดดังเช่นที่เป็นอยู่ในขณะนี้ และไม่เคยเกิดขึ้นกับตัวเขามาก่อน

เขาไม่ได้มองผู้หญิงด้วยสายตาเช่นนี้มานานนักหนาแล้ว เพราะไม่เคยมีใครถูกตาต้องใจ แม้จะมีผู้หญิงเวะเวียนมาให้มองอยู่เสมอก็ตาม แต่ด้วยบุคลิกเก๋ๆ ตีตขริม ทำให้ไม่ค่อยมีใครกล้าเข้ามาต่อแยะ ซึ่งก็เป็นผลดีสำหรับเขา

“แล้วแกจะมาคาดคั้นฉันให้ได้อะไรขึ้นมาวะ ยอมรับก็ได้วะว่ามองฉันอยากได้...”

ภีมวัจน์พูดยังไม่ทันจบประโยค ผู้เป็นเพื่อนก็พูดสวนขึ้นมาด้วยน้ำเสียงกั๊กหัวเราะ

“อะไรวะ เห็นครั้งเดียวอยากได้แล้วหรือวะ”

“อ้อบ้าวิชัย!” คนหงุดหงิดตาเพื่อนเสียงซุ่น “แกเพิ่งให้จบก่อนสิวะ ฉันอยากได้ผู้หญิงคนนี้เป็นนางแบบโฆษณาบ้านตัวอย่างของฉันต่างหากล่ะ”

ที่ภีมวัจน์พูดออกไปก็ทำให้ความจริงทั้งหมด เพราะนอกจากอยากได้เธอมาเป็นนางแบบแล้ว อีกเหตุผลสำคัญในใจลึกๆ คงเป็นไปตามคำพูดของผู้เป็นเพื่อน

ใช่แล้ว...เขาอยากได้ผู้หญิงคนนั้น! อยากได้อย่างไม่เคยรู้สึกเช่นนี้

กับผู้หญิงคนไหนมาก่อน

“เออ...ฉันก็ลืมไปว่าแกกำลังเฟ้นหาผู้หญิงมาเป็นนางแบบในโครงการหมู่บ้านเรือนไทยประยุกต์ของแกนี่หว่า แล้วผู้หญิงคนนี้ก็มิคุณลักษณะตรงตามที่แกต้องการอยู่พอดี สวยแบบไทยๆ แต่จะเรียกว่าสวยก็คงไม่ถูกนัก ต้องเรียกว่างามน่าจะเหมาะกว่า ปัจจุบันหาผู้หญิงหน้าตาแบบนี้ได้ยากเย็นเต็มทีว่ะ มีแต่สวยคล้ายกรรมแทบทั้งนั้น”

“นั่นแหละ ฉันเป็นนางแบบหน้าบลิ๊อคเดียวกันจากเอเจนซีของแกเต็มทีแล้วว่ะ แอปแยกไม่ออกว่าคนไหนเป็นคนไหน อยากรู้กันว่าถ้าเกิดพวกเจ้าหล่อนแต่งงานไป ลูกที่ออกมาจะหน้าตาเป็นยังไง คาดว่าคงดูไม่จืดเป็นแน่”

“แหม...ปากจัดจริงไอ้คนหน้าหล่อสามโลก” กรวิญณ์ค่อนข้างคนพูดด้วยน้ำเสียงติดหมั่นไส้ มองเพื่อนสนิทที่มักจะถูกใครต่อใครโดยเฉพาะสาวๆ ตั้งฉายาให้ว่าหล่อสามโลกอย่างขวางๆ

“ฉันพูดจริง หรือแกลจะเถียง” ก็มีวัจน์พูดด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะแล้วเร่งความเร็วของรถขึ้นจากเดิม อารมณ์หงุดหงิดค่อยๆ หายไปโดยไม่รู้ตัว

“เออ มันก็จริง อย่าว่าแต่แกลเลย ฉันเองเห็นแล้วยังงงเลย แต่ละคนหน้าบลิ๊อคเดียวกันหมด”

เจ้าของเอเจนซีชื่อดังพูดพลางมองเจ้าของฉายาหล่อสามโลก หรือผู้ชายที่สาวๆ อยากจะฝันถึงจากผลสำรวจของนิตยสารชื่อดัง เพื่อนของเขาคนนี้มีดวงหน้าขาวจั๊ต สองข้างแก้มเป็นสีชมพูจางๆ จากเคราที่เพิ่งถูกโกนออก คิ้วเข้มได้รูปทั้งคู่พาดโค้งขนานไปกับดวงตาคมกริบ ภายใต้งอนตาอันจนผู้หญิงยังอาย เปลือกตาพับซ้อนจนเห็นเป็นสองชั้นได้อย่างชัดเจน จมูกโด่งคมได้รูปสวย ปากหยักหนาแดงระเรื่อ

ผู้หลักผู้ใหญ่หลายคนที่เห็นมักเอ่ยปากว่ามีวัจน์หน้าตาหล่อแบบคนโบราณโบราณ แต่เจ้าตัวไม่ค่อยปลื้มกับคำชมนี้สักเท่าไร

เพื่อนของเขาเป็นทายาทคนสุดท้ายของเอสเอสกรุ๊ป ซึ่งเป็นบริษัท

รับหมาก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่อันดับต้นๆ ของประเทศ หลังจากเจ้าตัวกลับจากต่างประเทศเมื่อปีก่อน ก็เริ่มฝึกงานจากระดับล่างขึ้นมา เรียกว่าเริ่มต้นตั้งแต่เป็นกรรมกรก่อสร้างกันเลยทีเดียว ซึ่งมีวัจนกิจทำได้ดีจนเป็นที่ยอมรับของบรรดาพนักงานทุกระดับชั้น

“เดี๋ยวนี้ถือว่าแต่ผู้หญิงเลย แม้แต่ผู้ชายยังเสพติดตัลยกรรมไม่แพ้กัน ถ้าลองกลับไปดูหน้าเดิมๆ อาจจะทำตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ”

กรวิชัยพยักหน้าเห็นด้วย เพราะที่ผู้เป็นเพื่อนพูดก็ไม่ได้เกินจากความเป็นจริงไปนัก ปัจจุบันทั้งผู้ชายผู้หญิงต่างเสพติดการทำตัลยกรรมกันอย่างหน้ามืดตามัว จนกระทั่งลืมนึกถึงผลเสียที่จะตามมาในอนาคต ไม่ต้องดูใครที่ไหน นายแบบนางแบบในเอเจนซีของเขานั้นไง แต่ละคนหน้าตาหล่อสวยตัลยกรรมแทบทุกคน ทำกันจนจำเค้าหน้าเดิมแทบไม่ได้

“มันก็จริงอย่างที่แกพูดวะไอ้ภาม สมัยนี้หาผู้หญิงหน้าตาสวยตามธรรมชาติได้ยากยิ่งกว่ามเข็มในมหาสมุทรแล้วมั้ง แต่ผู้หญิงคนนั้นสวยจริงๆ ดูก็รู้ว่าไร้ซึ่งตัลยกรรม”

จับคำพูดของผู้เป็นเพื่อน พลันในห้วงความคิดของภิมวัจนก็ปรากฏภาพของผู้หญิงหน้าตาสวยประหลาด ที่มองเขาราวกับเห็นผีคนนั้นผุดวามขึ้นมาทันที ชายหนุ่มแปลกใจตัวเองไม่น้อย ว่าเหตุใดในหัวของเขาจึงเต็มไปด้วยภาพของเธอทั้งที่ไม่เคยปรากฏภาพของผู้หญิงคนไหนมาก่อน

“ว่าแต่แกจะไปความหาตัวเธอได้ที่ไหนวะ กรุงเทพฯ ไม่ได้แคบๆ นะโว้ย”

“มันก็คงไม่กว้างจนหากันไม่เจอหรอกวะ” คนพูดพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“แต่มันก็ได้แคบจนโคจรมาเจอกันง่ายๆ นักหอรกวะ แต่ดูแกมั่นอกมั่นใจเหลือเกินนะว่าจะต้องเจอตัวเธอ”

ภิมวัจนนิ่ง ไม่ตอบเพื่อน เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเหตุใดเขาจึงรู้สึกมั่นอกมั่นใจเช่นนั้น อาจเป็นเพราะลางสังหรณ์ในใจลึกๆ บอกเขาว่าจะได้

พบกับผู้หญิงคนนั้นในอีกไม่ช้า

“เอวาะ ยิ่งไงฉันก็ขอวยพรให้แกเจอกับเธอในเร็ววันแล้วกันนะ ว่าแต่แกอยากได้เธอมาเป็นนางแบบอย่างเดี่ยวจริงๆ หรือวะ” กรวิชัยณ์แกล้งถามยิ้มๆ ทำเอาคนที่ไม่ได้คิดอย่างนั้นจริงๆ รีบปรับสีหน้าก่อนตอบเสียงเคร่งเครียด

“แล้วแกคิดว่าถ้าฉันอยากได้อย่างที่แกพูด ฉันจะได้ไหมล่ะ”

คนถูกถามยังไม่ทันตอบ จากัวร์คันงามก็แล่นมาถึงหน้าโรงแรมตั้งย่านกลางกรุง ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเปิดตัวห้องชุดสุดฮิปที่ทั้งคู่มาร่วมงานเสียก่อน ทำให้ต้องยุติการสนทนาลงแต่เพียงเท่านั้น

รลิกายังคงยืนนิ่งอยู่ตรงต้นจามจุรี และอาจยืนต่อไปอีกนาน ถ้ามารดาไม่ส่งเสียงเรียกเสียก่อน

“โรส ยืนทำอะไรอยู่ตรงนั้นล่ะลูก ทำไมยังไม่เข้าบ้านอีก”

เสียงเรียกทำให้คนที่คิดอะไรฟุ้งซ่านอยู่ถึงกับสะดุ้งโหยง ครั้นหันไปมองที่มาของเสียงก็เห็นร่างบอบบางของรสรินผู้เป็นมารดาในชุดกระโปรงยาวลายดอกไม้สีลันสไตลียืนอยู่ตรงประตูรั้วที่เปิดค้างเอาไว้ และจ้องมายังเธอเขม็ง

“กำลังจะเข้าไปค่ะแม่” รลิกาบอกเสียงใส พยายามเดินตัวตรงๆ เพื่อไม่ให้เป็นที่ผิดสังเกต ทว่าดูเหมือนจะไม่ได้ผลเท่าไรนักฟังจากน้ำเสียงตกอกตกใจของผู้เป็นแม่

“ทำไมเดินท่าทางแปลกๆ อย่างนั้นล่ะลูก แล้วกางเกงไปเปื้อนอะไรมา” รสรินถามพร้อมกับก้าวพรวดถึงตัวบุตรสาวทันที จนเจ้าตัวจำต้องพูดความจริงออกไปด้วยน้ำเสียงอ้อมแอ้ม

“เอ่อ...โรสถูกรถเฉี่ยวนิดหน่อยค่ะแม่”

“ถูกรถเฉี่ยวนี่นะบอกนิดหน่อย ไหนมาให้แม่ดูหน่อย แล้วเจ็บตรงไหนบ้าง”

รสนิพนธ์เสียงสูงพลางจับร่างระหงตรงหน้าหมอนซ้ายขวารวกับ
คันทาร์อ่องรอยของการบุบสลาย ทำให้คนเป็นบุตรสาวหัวเราะจนตาหยี

“โรสไม่เป็นไรหรอกค่ะ เจ็บที่สะโพกนิดหน่อยเท่านั้นเอง” คำว่านิด
หน่อยที่บอกไปเจ้าตัวรู้ดีว่าจริงๆ มันตรงกันข้าม

คนฟังยกมือจิ้มหน้าผากบุตรสาวคนเดียวอย่างหมั่นไส้ หลังจาก
สำรวจดูแล้วเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้เป็นอะไรมากอย่างที่บอกจริง

“ยังจะมาพูดเล่นอีก ทำไมเดินไม่รู้จักระมัดระวังเลยละ ถ้าลูกเป็น
อะไรไปแล้วแม่จะอยู่ยังไง”

คำพูดดังกล่าวทำให้รสนิพนธ์อึ้ง พลังคิดว่าถ้าเกิดเธอหลงเข้าไปใน
หนังสือที่อ่านจริงๆ ละ ผู้เป็นแม่คงโศกเศร้าเสียใจไม่น้อยเพราะมีเธอเป็น
ลูกสาวคนเดียว

“ไม่ต้องห่วงค่ะแม่ โรสหัวแข็ง”

“ว่าแล้วยังไม่สลัดอีก หรือเดินอ่านหนังสือไปด้วย”

รสนิพนธ์แล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ “แม่พูดเหมือนลุงหมอละคะ”

“แล้วลูกทำอย่างนั้นจริงๆ หรือเปล่าละ” รสนิพนธ์พาลงมองดวงหน้า
สะสวยของบุตรสาวอย่างคาดคั้น

“เปล่าหรอกค่ะ แม่ ใครจะเดินอ่านหนังสือได้ล่ะคะ” คนพูดส่าย
หน้าก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่องโดยการถามหาบิดา “แล้วพ่อไปไหนคะ”

“โน่น...ปลุกต้นไม้อยู่กับพี่สินตรงโน้น”

รสนิพนธ์ดูด้วยสีหน้ายิ้มละไมแล้วเดินนำบุตรสาวเข้าไปในรั้วบ้าน
ทั้งคู่ตรงไปยังศาลาทรงไทยประยุกต์สีน้ำตาลเข้มที่อยู่ใกล้กับสระบัว ซึ่ง
กำลังผลิดอกชูช่อสีชมพูสดใสล้อกับสายลมยามเย็น

“โอ๊ย สดชื่นจังเลย”

หญิงสาวพูดเสียงใสพลางแหงนหน้าสูดลมหายใจรับอากาศสดชื่นเข้า
จนเต็มปอด ก่อนก้าวขึ้นบันไดตามหลังมารดาไปยืนพิงลูกกรงของตัวศาลา
มองไปยังบริเวณข้างๆ ตัวบ้าน ซึ่งเวลานี้ก็กลายเป็นสวนไม้ดอกไม้ประดับ

ขนาดย่อมนไปแล้ว ด้วยฝีมือบิดาและลุงสินสามี่ของดวงแข ซึ่งอยู่กับครอบครัวของเธอมาตั้งแต่เธอยังไม่เกิดด้วยซ้ำ เปรียบไปก็ประดุจญาติสนิท

สาวร่างสูงเพรียวหันไปมองตัวตึกสี่ครีมนขนาดกลางแบบทันสมัยแล้วอดนึกถึงตัวบ้านทรงไทยหลังใหญ่ที่อ่านจากในนิตยสารเล่มนั้นไม่ได้ อยากรู้หนักว่าบ้านแบบนี้จะยังมีหลงเหลือให้เห็นอยู่ไหมหนอ ถ้าบ้านของเธอเป็นเรือนทรงไทยอย่างนั้นบ้างก็ดีสิ แล้วคนปากไวก็พูดออกไปตามใจคิดทันที

“จริงๆ บ้านเราน่าจะเป็นเรือนทรงไทยนะคะแม่”

“ทำไมจู่ๆ ลูกถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะจ๊ะ”

คำถามของมารดาทำเอาคนถูกถามนิ่งเงียบไปชั่วครู่ แต่ด้วยปฏิภาณไหวพริบของตัวเอง ทำให้หาคำตอบมาจนได้ “จะได้เข้ากับศาลาทรงไทยหลังนี้ไงคะ และดูกลมกลืนไปกับต้นไม้หรือดอกไม้ไทยๆ ที่พอปลูกไว้ด้วย”

พูดจบดวงตาคู่สวยก็กวาดมองไปยังสวนข้างบ้าน ที่ร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยที่บิดาเป็นผู้ปลูกไว้เพื่อเพิ่มร่มเงาให้แก่ตัวบ้าน อีกทั้งยังเป็นที่พักอาศัยของบรรดานกต่างๆ นอกจากนี้ยังมีไม้ดอกนานาพรรณในกระถางที่มารดาซื้อไว้วางเรียงรายเป็นแถวอีก แล้วสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่ต้นสายหยุด ซึ่งเวลานี้ดอกเหี่ยวเฉาของมันโรยราห่ล่นเกลื่อนอยู่บนพื้น และกำลังจะบานใหม่อีกครั้งในเวลาใกล้ค่ำ ถัดไปไม้ใกล้กันเป็นต้นราชวัติที่ออกดอกสีขาวเป็นพวงสวยแต่กลิ่นของมันค่อนข้างรุนแรง เห็นแล้วก็ทำให้นึกถึงเรื่องราวในหนังสือที่ยังถืออยู่ในมือขึ้นมาอีกจนได้

นี่ตกลงหนังสือนิตยสารเล่มเดียวทำให้เธอคิดไปได้ต่างๆ นานาจริงๆ เห็นอะไรก็พลอยนึกถึงเรื่องในหนังสือไปหมด แม้แต่ใบหน้าของผู้ชายคนนั้น แฮ่อ...เป็นเอามากจริงๆ รลิกา อ่านหนังสือมาก็ร่วมร้อยเรื่องแต่ไม่เคยเก็บเอามาคิดเป็นตุเป็นตะแบบนี้เลยสักครั้ง

“ลูกรู้ไหม ตอนพอจะสั่งทำศาลาทรงไทย แม่ไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรเพราะดูไม่น่าจะเข้ากับตัวบ้านเลย แต่พอเอามาตั้งกลับลงตัวดี ว่าแต่แม่ได้ยื่นพ่อเขาบอกว่าโรสจะลงมือจัดสวนเองหรือจ๊ะ”

“คะแม่ ไรศกำลังศึกษาจากหนังสือที่ซื้อมาอ่านอยู่ คิดว่าไม่น่าจะยกบ้านเราปลูกต้นไม้ดอกไม้ไว้อะน่าจะจัดสวนได้สวย ไรศอยากจัดสวนแบบประยุกต์เพื่อให้กลมกลืนกับตัวบ้านและศาลาทรงไทยหลังนี้”

คนเป็นบุตรสาวบอกพลางหัวเราะเสียงใส หลังจากทรุดนั่งข้างๆ มารดาบนเก้าอี้ที่ทำจากหวายที่ลงเคลือบเงาเป็นเงามันวับ วางหนังสือนิยายลงบนโต๊ะตัวเล็ก แล้วหยิบคอกี้จากขวดโหลที่วางอยู่ใส่ปากเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย

“อย่างนี้เองเล่า ตอนนี้พ่อของไรศเห็นรถมาขายต้นไม้ไม่ได้ ชนซื้อเตรียมไว้ให้ลูกสาวจัดสวน แล้วจะทำเมื่อไหร่จะ วันหยุดถ้าไม่เอางานมาทำที่บ้าน แม่ก็เห็นไปเดินแต่จตุจักร”

“ไรศคิดว่าจะลงมือทำอาทิตย์หน้านี้แหละคะ แต่ไม่รู้จะทำได้อย่างไร พุดหรือเปล่า”

รลิกาพุดต่อมตัว ทั้งที่รู้ว่าตัวเองมีพรสวรรค์ทางด้านนี้อยู่แล้ว สมกับตำแหน่งครีเอทีฟที่ต้องคอยพัฒนาความคิดของตัวเองให้ก้าวล้ำนำหน้าอยู่เสมอ

“ลูกสาวแม่เก่งอยู่แล้ว แม่เชื่อว่าไรศทำได้และทำออกมาได้ดีซะด้วยขนาดพ่อเราละ ลูกสาวยังไม่ทันได้ลงมือทำเลย ก็เอาไปคุยฟุ้งกับคนโน้นคนนี่แล้ว”

“โห...เล่นไปคุยแบบนี้ ถ้าไรศทำไม่ได้มีขายหน้าพ่อกับแม่แยหรือคะ”

รลิกาพุดแล้วก็แนบดวงหน้าที่ตื่นแชนมารดาอย่างประจบ พลางนึกถึงคนถูกพาดพิงถึงอย่างซำๆ ดอกเตอร์อริบผู้เป็นบิดาของเธอเป็นอาจารย์ผู้ปกครองของโรงเรียนชายชื่อดัง ที่ขึ้นชื่อว่าดุมากจนเด็กนักเรียนพากันกลัวลนลาน แต่ใครจะรู้บ้างว่าเวลาอยู่บ้านจะกลับกลายเป็นสามีผู้มักจะบอกรักกับใครๆ ว่าเกรงใจภรรยาไม่ใช่น้อย และเป็นบิดาที่แสนจะรักลูกสาวคนเดียวอย่างเธอทุนหัวทุนเกล้า เรียกว่าลูกข้าใครอย่าได้แตะเสีย

“พ่อเขาเชื่อมั่นในตัวลูกสาวอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นจะกล้าคุยหรือจ๊ะ”

อดีตอาจารย์โรงเรียนสตรีที่เกษียณตัวเองออกมาก่อนกำหนด ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านอย่างเต็มตัวเมื่อปีที่แล้ว พูดอย่างเชื่อมั่นในตัวบุตรสาว

“ว่า...เล่นฟุตบอลแบบนี้โรสกอดดินนะคะ”

รลิกาแก้มองฟุตบอลเสียงอ่อยแล้วหันไปมองประตูรั้ว เมื่อได้ยินเสียงรถยนต์แล่นเข้ามาจอด หญิงสาวเพ่งมองลอดรั้วไม้ระแนงออกไปก็เห็นรถสปอร์ตสีน้ำเงินคันไม่คุ้นตาจอดอยู่หน้าประตู ดวงตาคุโตเข้มนมองอย่างสงสัยว่ารถใครกัน

“รถใครหรือลูก”

“โรสกำลังมองอยู่คะแม่”

คนเป็นบุตรสาวยิ้มกว้างเมื่อเห็นกระจกถูกลดลงแล้วเห็นหน้าคนขับกรองขวัญเพื่อนสนิทของเธอนั่นเอง

“อ้าว...หนูขวัญนี่นา นึกว่าใครที่ไหน” รลรินอุทานเสียงดัง

“นั่นสิคะ แถมเปลี่ยนรถใหม่ด้วย ว่าแต่มาทำไมตอนใกล้จะเย็น เตี่ยวโรสไปเปิดประตูก่อนนะคะ”

ร่างสูงเพรียวขยับจะลุกขึ้นตามที่พูด แต่ไม่หันดวงเข้ที่เดินออกไปเปิดเสียก่อน

รถบีเอ็มดับเบิลยูสปอร์ตป้ายแดงสีน้ำเงินคันงามแล่นปราดเข้ามาจอดภายในบ้าน และไม่ถึงอึดใจต่อมาประตูด้านคนขับก็ถูกเปิดออกโดยหญิงสาวรูปร่างค่อนข้างท้วม ในชุดกระโปรงสีฟ้าจางๆ ที่มองดูก็รู้ว่าเป็นชุดแบรนต์เนมราคาแพงลิบ เดินยิ้มร่าลงมาพร้อมด้วยเสียงทักทาย

“สวัสดีค่ะคุณแม่”

“สวัสดีจ้าหนูขวัญ แม่ก็ว่ารถใคร ถอยมาใหม่หรือจ๊ะ” รลรินยกมือรับไหว้พลางมองเพื่อนสนิทของบุตรสาวด้วยสายตาเอ็นดู เพราะเห็นอีกฝ่ายมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยปีแรกแล้ว

“คะคุณแม่ รถคันเก่ามันร่วนบ่อย” คนถูกถามบอกไม่เต็มเสียงนัก

“แกอย่ามาอ้างโน่นนี่เลยยายขวัญ ฉันไม่เห็นรถแกจะร่วนอย่างที่พูด

เลย อยากเปลี่ยนรถคันใหม่ก็บอกมาตรงๆ เกอะแม่ลูกเศรษฐี” รลิกามองคนพูดอย่างรู้ทัน

“เอาน่า แกไม่ต้องมาว่าฉันหรอก” กรองขวัญว่าพลงจิกยิ้มกว้าง เพราะความจริงก็เป็นไปตามที่ผู้เป็นเพื่อนพูดทุกอย่าง ทว่าพลงก็เร็วได้รูปก็ขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นเครื่องแต่งกายของอีกฝ่าย

“ทำไมแกดูมอมแมมจัง เดียวแกต้องออกไปข้างนอกกับฉันนะ”

“ไปข้างนอก? จะไปไหนมิทราบ” รลิกาพูดด้วยสีหน้างุนงงถึงสงสัย พลงก็มอมดูตัวเอง ซึ่งก็มอมแมมอย่างที่เพื่อนว่าจริงๆ ก็เพิ่งถูกรถเฉี่ยวจนล้มจะไม่มอมได้ยังไง

“ก็แกนัดกับฉันว่าจะไปหาเช่าชุดไทยไว้ใส่ไปงานแต่งงานพี่กันต์ วันศุกร์หน้าไงละ แกความจำเลอะเลือนหรือยายโรส ทั้งที่แกนะตื่นตื่นนอนยากับจะแต่งเอง”

คำตอบของผู้เป็นเพื่อนทำให้รลิกาถึงกับลุกพรัดขึ้นยืนเมื่อนึกขึ้นได้จริงสินะ เธอนัดเพื่อนไว้จริงๆว่าจะไปหาเช่าชุดไทยงามๆ ใส่ไปร่วมงานแต่งงานของกันตภพ ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องที่สนิทมากๆ ของกรองขวัญ และเป็นเจ้าของบริษัทที่เธอทำงานอยู่ ธีมของงานคือทุกคนต้องแต่งกายชุดไทยในสมัยของรัชกาลที่ ๖

ทำไมเธอถึงได้หลงลืมไปได้ ทั้งที่ปกติไม่เคยเป็นคนความจำเลอะเลือนถึงเพียงนี้

“ฉันลืมจริงๆ ยายขวัญ” คนขี้ลืมรับสารภาพน้ำเสียงอ่อยพลงก็ลงมอณาฬิกาข้อมือ

“นั่นไง ฉันว่าแล้วว่แกต้องลืม ถ้าอย่างนั้นก็รีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่เลยนะ ชุดนี้ไม่เอา”

รลิการับผลุนผลันออกจากศาลาทรงไทยจนลืมไปว่าตัวเองเจ็บสะโพกอยู่ แต่ไม่วายหยิบหนังสือติดมือไปด้วย โดยมีสายตาของกรองขวัญมองตามไปด้วยความสนเท่ห์ เพราะปกติเพื่อนของเธอคนนี้ไม่ใช่คนขี้ลืมถึง

เพียงนี้ จนต้องบ่นถึงมึงออกมา

“ปกติยายโรสไม่ใช่คนขี้หลังขี้ลมเลยนะคะคุณแม่”

“นั่นสิ แม่ว่าวันนี้ยายโรสดูแปลกๆ ไป แม่เห็นยืนจ้องต้นจามจุรีข้างนอกอยู่ตั้งนานสองนาน จนแม่ไปเรียกถึงรู้สึกตัว แล้วไม่รู้เดินยังไงจนกระทั่งถูกรถเฉี่ยว”

“ยายโรสนี้แหละถูกรถเฉี่ยว” กรองขวัญอุทานเสียงสูง “เห็นเดินออกจะตัวปลิว แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ” ถامن้าเสียงเป็นห่วงก่อนจะทรุดนั่งลงแทนที่เพื่อน

“เห็นบอกแม่ว่าเจ็บที่สะโพกเท่านั้น ตามเนื้อตัวก็ไม่เห็นเป็นแผลอะไร”

“ขวัญว่าตอนนี้อาจจะยังไม่ระบม รอผ่านไปสองสามวันนั้นแหละถึงจะเจ็บจริง แต่ไม่เป็นไร ถ้าเจ็บมากก็ให้นอนพักอยู่บ้านไม่ต้องไปทำงานเลย” กรองขวัญซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายขายบอก

“พักบ้างก็ดีเหมือนกัน ยายโรสน่ะเป็นคนบ้างาน แทบจะไม่เคยลาพักร้อนเลยมั้ง” คุณรสรินบ่นพลางมองเพื่อนสนิทของบุตรสาวด้วยสายตาชื่นชม แม้จะเป็นคนรูปร่างอวบท้วมแต่ก็ไม่ได้ดูน่าเกลียด ซ้ำยังมีหน้าตาที่สวย “รู้ไหมว่าหนูขวัญแต่งตัวแบบนี้สวยมาก แม่เนอะอยากให้ยายโรสแต่งแบบนี้บ้าง วิทยนั้นชอบนุ่งแต่กางเกงยีนส์ลึบยัด”

“ขอบคุณค่ะ แต่ขวัญรู้ตัวว่าตัวเองอ้วนค่ะคุณแม่ แต่ขี้เกียจลดปล่อยอย่างนี้แหละ” คนร่างอวบบอกอย่างไม่หวั่นไหวกับสรีระของตัวเอง

“ผู้หญิงบางคนก็ไม่เหมาะที่จะผอม แม่ว่าหนูขวัญรูปร่างแบบนี้เหมาะกับตัวเองที่สุดแล้ว แล้วที่ว่าจะไปเช่าชุดไทยไปงานแต่ง ทำไม่ถึงต้องใส่ชุดไทยกันล่ะจ๊ะ ปกติแม่เห็นแต่เจ้าบ่าว เจ้าสาว แล้วก็บรรดาเพื่อนๆ เท่านั้นที่แต่ง” รสรินถามอย่างสงสัย

“เป็นคอนเซ็ปต์ของงานค่ะ ทุกคนที่มาร่วมงานต้องแต่งชุดไทยในสมัยรัชกาลที่ ๖ น่าตื่นตาดินนะคะ เพราะสมัยนี้ก็อย่างที่คุณแม่ว่าแหละค่ะ

ส่วนใหญ่คนที่แต่งชุดไทยจะเป็นเจ้าบ่าว เจ้าสาว แล้วก็บรรดาเพื่อนๆ เท่านั้น”

“ว่าแต่ใครเป็นต้นคิดเรื่องธีมของงาน เข้าใจคิดจัง”

“อ้อ ก็ช่วยๆ กันคิดค่ะ ช่วงนี้ขวัญมีความรู้สึกที่คนไทยเราหยหาอดีต การได้แต่งกายด้วยชุดในอดีตอาจทำให้ความรู้สึกเหล่านั้นบรรเทาเบาบางลงได้บ้างมังคะ” กรองขวัญพูดยิ้มๆ

คู่สนทนาต่าง้วยพยักหน้าเห็นด้วย “แม่ก็เป็นอีกคนที่หยหาอดีตและคิดว่าชุดไทยของเราที่แหละสวยงามที่สุด แต่นับวันจะถูกลืมเลือนจนกลายเป็นว่า ชุดที่คนไทยเคยสวมใส่อย่างปกติถูกนำมาใช้เป็นชุดเฉพาะกิจ อย่างเช่นในงานแต่งหรืองานแฟนตาซีไปซะแล้ว คิดแล้วก็น่าสะท้อนใจนะลูก”

“นั่นสิคะคุณแม่ แต่ถ้าเราสวมชุดไทยเดินไปตามท้องถนน คนอื่นก็คงคิดว่าเราไม่ปกติมังคะ” กรองขวัญพูดเสียงกลั้วหัวเราะ

“ก็จริงอย่างหนูขวัญพูด คนอาจคิดว่าหลุดมาจากโรงพยาบาลบ้างก็เป็นได้” รสรินเห็นด้วยกับคำพูดของเพื่อนสนิทบุตรสาว “โน่นยายโรสมาแล้ว ว่าแต่จะไปเช่าชุดแถวไหนกันหรือจ๊ะ”

“มีคนแนะนำให้ไปแถวสยามค่ะแม่ ค่าเช่าแพงหน่อยแต่ชุดสวย” กรองขวัญตอบก่อนจะหันไปทางผู้เป็นเพื่อน ที่แอบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่เรียบร้อย ในชุดที่ไม่ได้แตกต่างจากชุดเดิมคือกางเกงยีนส์ลือยิด “เรารีบไปกันเถอะ”

“แม่ว่าถ้าค่าเช่าแพงมาก ซื้อมาเลยไม่ดีกว่าหรือ” รสรินแนะนำ

“โรสก็เห็นด้วยค่ะแม่ เอาไว้ส่งงานแต่งงานยายขวัญก็ได้” รลิกากระเช้าเพื่อน

“ฉันว่างานเก่าจะเป็นไปได้มากกว่านยายโรส แค่อื้อมาลักคนเท่านั้น”

“แต่งงานไม่ได้ซื้อของตามตลาดนัด จะได้ชิ้นนี้เลือกส่งๆ ผู้ชายที่เราแต่งงานด้วยต้องอยู่กับเราทั้งชีวิต เกออย่าลืมนสิ”

รลิกาพูดแล้วก็อดนึกถึงนิยายที่เพิ่งอ่านจบไปหยกๆ ไม่ได้ ถ้าจะเลือกผู้ชายแต่งงานด้วย ขอเลือกแบบท่านชายก้อง ถ้าไม่ได้แบบนี้ก็ต้องแต่ง อยู่เป็นโสดไปแล้วกัน

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าความคิดอะไรเล่นๆ จะเป็นจริงขึ้นมาในอนาคตได้ เพราะเรื่องบางอย่างก็เกิดขึ้นโดยที่เราไม่คาดคิดมาก่อน อย่างที่เรียกกันว่าชะตาฟ้าลิขิต

๒

ชีวิตจริงยิ่งกว่านิยาย

จากการที่รลิกาถูกรถเฉี่ยววันนั้นและคิดว่าไม่เป็นไรมาก กลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะวันรุ่งขึ้นก็มีอาการระบบจมนเดินไม่ถนัด เจ้านายอย่างกันตภพจึงขอร้องเกมบั้งคับให้หยุดพักพ่อนอยู่กับบ้านเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ทั้งที่คนบ้านไม่ได้อยากจะทำอย่างนั้นเลยสักนิด ครั้งนี้จึงเป็นการหยุดงานยาวในรอบปีเลยก็ว่าได้ ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ไม่คิดจะโทร. ติดต่อเจ้าของรถตามนามบัตรที่ให้ไว้แม้แต่น้อย

ภายในใจยังภาวนาขอให้หายทำงานแต่งงานของเจ้านาย มิหนำซ้ำยังมีศักดิ์เป็นพี่ชายของเพื่อนสนิทอย่างกรองขวัญอีกด้วย

จนกระทั่งถึงวันศุกร์ อาการของรลิกาก็ดีขึ้นเรื่อยๆ แม้จะยังไม่หายสนิท แต่เป็นเพราะตื่นเต้นกับงานแต่งงานกับงานของตัวเองก็ไม่ปาน ทำให้หญิงสาวลืมอาการเจ็บไปชั่วครา

“โรส แต่งตัวเสร็จหรือยังลูก”

รสรินตะโกนถามบุตรสาวอยู่หน้าห้อง โดยมีสาวร่างอวบในชุดโจงกระเบนสีเขี้ยว ลื้อดำบนเป็นลื้อลูกไม้แขนพองสีขาว มีระบายที่ช่วง

อกกับปลายแขนรวมทั้งชายเสื้อ ที่เอวคาดเข็มขัดหัวนพเก้า ยืนอยู่ข้างๆ

“จะให้ฉันเข้าไปช่วยแต่งไหมจะได้เสร็จไวๆ”

“ไม่ต้องหรอก เสร็จแล้ว”

สิ้นเสียงประตูห้องก็ถูกเปิดออก คนที่ยืนรออยู่หน้าประตูถึงกับเบิกตากว้างเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่หลังประตู ก่อนจะเปลี่ยนเป็นชื่นชมในเวลาต่อมา

“สวยจัง”

กรองขวัญอุทานเสียงสูง เมื่อเห็นร่างสูงเพรียวของผู้เป็นเพื่อนในชุดโจงกระเบนสีเขียวอมฟ้า สวมเสื้อลูกไม้สีขาวเข้ารูป คอเสื้อค่อนข้างลึกจนมองเห็นเนินอกอะไร มีระบายนกยูงรายตรงหน้าอก ช่วงเอว และปลายแขนซึ่งมีความยาวเสมอข้อศอก ลำคอระหงประดับสร้อยมุก ผมยวาวปล่อยสยายเต็มแผ่นหลัง

“แกพูดแบบนี้ฉันก็ชินแยะสิ” คนถูกชมทำหน้าระรื่น ไม่ได้มีท่าทีชินอย่างที่บอกเลยแม้แต่น้อย

“ฉันพูดจริง แกแต่งแบบนี้เข้ากับหลุดออกมาจากสมัยโบราณเลยนะยายโรส แต่ทำไมแต่งตัวเร็วจัง ฉันคิดว่าอย่างน้อยต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมง”

คำพูดของเพื่อนสนิททำให้รู้สึกถึงกับอึ้ง เพราะระหว่างแต่งตัวเธอก็อดนึกถึงการเกิด นางเอกนิยายเรื่องนั้นไม่ได้ และไม่รู้เป็นเพราะเหตุนี้หรือเปล่าเธอจึงแต่งได้อย่างคล่องแคล่ว แถมใช้เวลาไม่นานอย่างที่คิดทั้งที่เพิ่งเคยแต่งเป็นครั้งแรก

“มันก็ได้ยากเย็นอะไรนี่นา โจงกระเบนก็เป็นแบบสำเร็จรูป ไม่ได้สวมยากเย็นอย่างโจงกระเบนสมัยก่อนเสียหน่อย แล้วชุดของแกกับฉันก็ได้ต่างกันเลยนะยายขวัญ”

รลิกาบอกพลางมองชุดของกรองขวัญที่ไม่ได้แตกต่างกับของเธอแต่อย่างใด ยกเว้นสีของโจงกระเบนเท่านั้นของผู้เป็นเพื่อนเป็นสีเขียว ซึ่งทั้งสองชุดตกลงเช่ามาจากร้านแถวสยาม ราคาที่ไม่ได้แพงมากอย่างที่คิด ส่วนสร้อยมุกนํ้างามที่คอเธอหยิบยืมมาจากผู้เป็นแม่

“ชุดไม่ต่างกันก็จริง แต่แก้ไขแล้วสวยจนฉันอิจฉา ฉันใส่ชุดแบบนี้ยิ่งดูอ้วน”

แม่ปากจะบอกว่าอิจฉา แต่น้ำเสียงของคนพูดไม่ได้ฉายแววอย่างนั้นเลยสักนิด

“ใครบอกว่าหนูขี้ขลาดอ้วนล่ะ แม่ว่าใส่ชุดแบบนี้ยิ่งเห็นให้รูปร่างดูเพรียวมากกว่าเดิมอีกต่างหาก”

รสรินบอกยิ้มๆ ซึ่งก็ไม่ได้ผิดจากความจริงไปนัก เพราะกรองขวัญที่แม่รูปร่างจะดูตัวม แต่เพราะเป็นคนค่อนข้างสูง เมื่อมองโดยรวมจึงไม่ได้ดูอ้วนอย่างที่เจ้าตัวชอบพูดอยู่ปาวๆ

“แม่พูดแบบนี้ขวัญค่อยมีกำลังใจหน่อยค่ะ”

กรองขวัญพูดด้วยสีหน้าเปื้อนยิ้ม แล้วก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ก่อนจะหรีตามองเพื่อน

“โรส เมื่อก่อนฉันได้ยืนแกพูดว่าใจกระเบนสมัยก่อนนุ่งยาก แกพูดอย่างกับเคยนุ่งโจงกระเบนมาก่อนอย่างนั้นแหละ”

รสีท้อใจไปครู่หนึ่ง แต่มีหรือคนที่มีไหวพริบปฏิภาณดีอย่างเธอจะจนมุม

“ฉันเคยอ่านจากหนังสือนิยาย ว่าโจงกระเบนนุ่งยาก ถ้าไม่ชำนาญจริงจะนุ่งได้ไม่งาม เออ...ไม่สวย”

นิยายที่ว่าก็ไม่พ้นเรื่องของเธอเพิ่งอ่านจบไปนั่นเอง แล้วจับพลันใบหน้าของชายหนุ่มผู้มีหน้าตาละม้ายพระเอกในเรื่องดังกล่าวก็วาบเข้ามาในสมมทันทิวกับสั่งได้ ซึ่งไม่รู้ว่าจะไปคิดถึงเขาทำไม

หญิงสาวยกมือขึ้นตบหน้าผากตัวเองแรงๆ เพื่อไล่ภาพนั้นออกไปจากความคิด ทำเอากรองขวัญมองอย่างสงสัย

“แกเป็นอะไรไปยายโรส ตบหน้าผากตัวเองทำไมกัน”

“เปล่า ใครบอกว่าตบละ ฉันแค่เกลียดคริมที่หน้าผาก” คนเอาสีข้างเข้าถูส้นหน้าปฏิเสศเสียงแข็งแล้วก็รีบเปลี่ยนเรื่องพูดทันที “ฉันว่าเรารีบไป

กันเถอะ วันนี้วันศุกร์แห่งชาติด้วย แล้วแกเป็นน้องสาวเจ้าบ่าว ไม่ต้องไปช่วยรับแขกในงานเลยหรือไง”

น้องสาวเจ้าบ่าวส่ายหน้า

“เรื่องนั้นให้ทางฝ่ายเจ้าสาวรับผิดชอบไปทั้งหมด คินนี่ฉันขอเสนอ-
ส่งหนุ่มหล่อเนื้อเชื้อขุนนางทั้งหลายซะหน่อย ว่าใครจะแต่งกายได้เหมาะสมที่สุด” พุดพลางจ้องหน้าเพื่อนเซมิงแล้วยิ้มกริม “ส่วนชุดแต่งกาย
ผู้หญิงฉันคิดว่าคงไม่มีใครสวยเกินหน้าเกินตาแกไปได้หรอกแม่หญิงรลิกา”

คนถูกชมยิ้มกว้างจนตาบิบบิบี้ เผยลักยิ้มบ่มสองข้างแก้ม แล้วโค้ง
กายให้คนชมอย่างล้อเลียนมากกว่าจะคิดจริงจังตามคำพูด

“แน่นอนอยู่แล้ว ฉันต้องสวยที่สุดในปฐพี”

“แหม...ไม่คิดจะถ่อมตัวเองบ้างเลยนะแก” กรองขวัญพูดด้วยน้ำเสียง
หมั่นไส้ “แต่จะว่าไปรูปร่างหน้าตาของแกก็เหมาะกับชุดแบบนี้จริงๆ ตกลง
แกเป็นคนสมัยไหนกลับชาติมาเกิดหรือไงยะ”

“ช่วย” รลิกาเซิดหน้าตอบน้ำเสียงยานคางโดยมีจุดประสงค์เพื่อแกล้ง
เพื่อน “ฉันคือ...แม่หญิงการะเกดกลับชาติมาเกิด และกำลังตามหาท่านชาย
ก้อง”

คำพูดสุดท้ายหลุดออกไปจากปากโดยไม่รู้ตัว

“แม่หญิงการะเกดที่แกพูดถึงคือนางเอกนิยายอีกละสิ”

กรองขวัญถามพลางส่ายหน้าไปมาอย่างหน่ายๆ เพราะรู้ว่ารลิกา
เป็นคนชอบอ่านหนังสือนิยายเป็นชีวิตจิตใจ แต่จะว่าไปแล้วเพื่อนของเธอก็
ใช้ว่าจะชอบอ่านแต่ นิยายอย่างเดียว เรียกว่าอ่านหนังสือแทบจะทุกชนิดเลย
ก็ว่าได้ สัมกับตำแหน่งครีเอทีฟมีอณมั่งของบริษัท

“ถูกต้องแล้วยะ การะเกดเป็นนางเอกนิยายเรื่องล่าสุดที่ฉันเพิ่งอ่าน
จบและกำลังฟินมากถึงมากที่สุด”

“แล้วท่านชายก้องที่แกบอกว่ากำลังตามหาคือใครกัน”

คำถามของเพื่อนทำเอารลิกานึกกันดำตัวเอง นี่เธอเปลือยหลุดพูดชื่อ

นี้ออกไปได้อย่างไร แต่มีหรือคนอย่างเธอจะจนด้วยคำถาม

“ท่านชายก้องที่ฉันพูดถึงก็เป็นพระเอกในนิยายเรื่องเดียวกันนั่นแหละ”

“แกนี่มันบ้าเข้าขั้นเลยนะยายโรส แต่ไม่แน่นะ ท่านชายก้องที่แกพูดถึงอาจจะไปเจอกันในงานแต่งงานพีกันต์ก็ได้ใครจะรู้” กรองขวัญพูดเสียงกั้วหัวเราะ

รลิกายังไม่ทันได้พูดตอบโต้อะไรออกมาอีก รสรินทร์พูดโพล่งขึ้นมาเสียก่อนด้วยสีหน้ายิ้มๆ

“โรสรู้หรือเปล่าว่าทำไมหน้าตาของลูกถึงไม่เหมือนพ่อกับแม่”

“จู่ๆ ทำไมแม่ถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะคะ” รลิกถามพลางมองหน้ามารดา เพราะมีหลายคนเคยสงสัยเรื่องนี้เหมือนกัน แต่เธอไม่เคยสนใจคำถามเพราะเห็นว่าไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร คนเราหน้าตาไม่เหมือนพ่อเหมือนแม่มีถมไป

“นั่นสิคะ ทำไมยายโรสหน้าไม่เหมือนคุณพ่อกับคุณแม่ หนูจะถามหลายครั้งแล้วแต่ไม่กล้า”

กรองขวัญพูดอ้อมอ้อม เพราะเธอเองก็สงสัยเรื่องนี้มานานแล้ว แต่ไม่กล้าเอ่ยถาม กลัวจะเป็นการเสียมารยาท

“ตกลงโรสเป็นเด็กถูกขอมาลีแยงหรือเก็บได้จากถังขยะคะแม่” คนถามยิ้มระรื่น ไม่ได้ตีสีหน้าเศร้าสลดไปกับคำถามของตัวเองแต่อย่างใด

“ขวัญคิดว่ายายโรสต้องถูกเก็บมาจากถังขยะแน่ๆ เลยคะคุณแม่” กรองขวัญออกความเห็น น้ำเสียงกั้วหัวเราะ

“โรสหน้าไม่เหมือนพ่อเหมือนแม่ก็จริง แต่เหมือนคุณยายทวดจ๊ะ” คุณรสรินทร์เฉลยความนัย

“คุณยายทวด!” รลิกอูทานเสียงสูง หุบยิ้มในฉับพลัน “แม่ไม่เห็นเคยเล่าเรื่องนี้ให้โรสฟังเลย แล้วคุณยายทวดที่ว่าหมายถึงของแม่หรือของโรสคะ”

“ของแม่จ๊ะ แล้วที่แม่ไม่เคยเล่าให้โรสฟังเพราะเรื่องมันเยอะ เดี่ยววันหน้าจะเล่าให้ฟัง” รสรินคนเป็นแม่บอกด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไปนิดหนึ่งก่อนจะรีบเกลื่อนให้เป็นที่ปกติ แต่ก็ไม่พ้นการจับสังเกตของรสิกาได้แต่เก็บความอยากรู้เอาไว้ เพราะมีเรื่องอื่นสำคัญกว่า

“เรื่องวันหน้าวันหลังนั้นเอาไว้ก่อนก็ได้ค่ะ ถ้าเป็นคุณยายทวดของแม่ อย่างนี้แม่ก็เกิดไม่ทันลืคะ โรสอยากรู้จังว่าจะเหมือนขนาดไหน แล้วแม่มยังมีรูปอยู่หรือเปล่า”

น้ำเสียงกระตือรือร้นของบุตรสาวเรียกรอยยิ้มจากคนเป็นแม่ “ไม่แน่ใจว่ามีหรือเปล่า เอาไว้ว่างๆ แม่จะลองหาให้”

“หรือยายโรสจะเป็นคุณยายทวดของคุณแม่กลับชาติมาเกิดจริงๆคะ” กรองขวัญที่ฟังสองแม่ลูกคุยกันพูดโพล่งขึ้น แต่ก็ทำให้รสรินนึกอะไรขึ้นมาได้

“หนูขวัญพูดทำให้แม่เพ็งนี่ก็ออกว่าคุณยายทวดนะ มีชื่อเดียวกับนางเอกนิยายที่พูดถึงกันอยู่เมื่อกี้แหละจ๊ะ”

“นางเอกนิยาย! แม่หมายความว่าคุณยายทวดของแม่ชื่อการะเกตหรือคะ” รสิกาถามเสียงสูง

“ใช่จ๊ะ”

คำตอบของมารดาทำให้คนเป็นบุตรสาวถึงกับเบิกตาโตราวกับไข่มุก เพราะที่เธอยกเอาชื่อนางเอกนิยายเรื่องที่เพิ่งอ่านจบมาพูด เพื่อแก่งล้อเพื่อนเล่นเท่านั้น ไม่นึกเลยว่านอกจากเรื่องที่เพิ่งรับรู้ของตัวเองมีใบหน้าเหมือนคุณยายทวดของมารดาแล้ว แม่แต่ชื่อของท่านก็ยังบังเอิญไปเหมือนกับนางเอกนิยายเรื่องนั้นอีกต่างหาก

นี่ตกลงเธอจะหนีนิยายเรื่องนี้ไม่พ้นเชียวหรือ!

ช่างเป็นความบังเอิญที่ไม่นึกว่าจะเกิดขึ้นกับตัวเองเลยจริงๆ

“ขวัญก็ไม่นึกเหมือนกันนะคะ ว่าชื่อการะเกตที่พูดกันเล่นๆ กับยายโรสเมื่อกี้ จะบังเอิญกลายเป็นชื่อคุณยายทวดของคุณแม่จริงๆ”

“แม่เองก็เกือบลืมไปแล้วว่าคุณยายทวดชื่อการะเกด”

“การะเกด ชื่อเพราะจิ้ง อย่างกับชื่อดอกไม้” กรองขวัญรำพันออกมา

“ใช้จ๊ะหนูขวัญ การะเกดเป็นชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่ง สีเหลือง มักจะขึ้นตามที่สูงๆ ริมน้ำ” รสรินอธิบายให้ฟัง

“ตามที่ฉันอ่านหนังสือมานะยายขวัญ ชื่อของคนสมัยก่อนส่วนใหญ่เอามาจากชื่อของดอกไม้ และที่บังเอิญไปเหมือนชื่อของนางเอกนิยายฉันว่าคงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะนิยายที่ฉันพูดถึงเป็นนิยายย้อนยุค แต่ฉันไม่แน่ใจว่าเคยอ่านจากในหนังสืออะไรสักอย่าง ชื่อการะเกดความจริงเป็นชื่อของผู้ชายนะไม่ใช่ผู้หญิง” คนรอบรู้เรื่องราวสมัยอดีตบอกเพื่อน “แต่คนที่ม่ชื่อหลายปางค์ส่วนใหญ่เป็นพวกผู้ลากมากดี แสดงว่าคุณยายทวดของแม่ต้องเป็นลูกสาวเจ้าพระยาสิคะ” รสรินถามมารดาด้วยสีหน้ายิ้มๆ ไม่ได้คิดจริงจังแต่อย่างใด

“ใช้จ๊ะ คุณยายทวดเป็นลูกสาวเจ้าพระยา”

“ฮา! ลูกเจ้าพระยา”

คนฟังอุทานเสียงสูงอย่างนึกไม่ถึงและกำลังจะหลุดคำถามออกไปอีก ทว่าถูกผู้เป็นเพื่อนพูดขัดขึ้นเสียก่อน

“ฉันว่าเกเล็กเป็นมนุษย์เจ้าปัญญาหาก่อนเถอะยายโรส ลืมไปหรือเปล่าว่าผมของแกยังไม่ได้ทำเลยนะ”

“แม่เห็นด้วยกับหนูขวัญนะโรส แต่งชุดไทยแต่ปล่อยผมยาวแบบนี้มันดูไม่ค่อยเข้ากันเท่าไร” คุณรสรินบอก “เดี๋ยวแม่เกล้าผมวยให้เอาไหม”

รสรินส่ายหน้าหัวอঁทันทันที

“เท่าที่โรสรู้มา ผู้หญิงในสมัยรัชกาลที่ ๖ โดยเฉพาะตอนปลาย มักไม่ค่อยนิยมเกล้าผมวยกันแล้วละ ยิ่งถ้าเป็นสาวชาววังนิยมปล่อยผมยาวใช้ผ้าคาดหน้าผากตามแบบพระวรวงศ์ญาฯ ังคะ นอกจากนั้นยังเปลี่ยนจากนุ่งโจงกระเบนมาสวมชั้นเลยเข้า แล้วสวมเสื้อยาวคลุมสะโพกอย่างพวกหม่อมแทนเสื้อกรุยกราช”

เป็นเพราะความชอบใจของพระวรวงศ์เธอเป็นการส่วนตัว บวกกับจินตนาการว่าตัวเองไปโลดแล่นเป็นนางเอกในหนังสือนิยาย ทำให้รู้สึกพูดถึงเรื่องดังกล่าวได้อย่างคล่องปาก

“จริงสิ...แม่ก็ลืมไป” คนเป็นแม่พยักหน้าแล้วก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ “โรสรอแม่อยู่ตรงนี้ก่อนนะอย่าเพิ่งไป”

พูดจบสรินก็เดินแกมวิ่งเข้าไปในบ้าน ทำเอาบุตรสาวมองตามด้วยความสงสัย ส่วนกรองชวัญนั้นมองผู้เป็นเพื่อนอย่างทิ้งๆ ระคนแปลกใจ

“นอกจากแกะหน้าตาสวยไม่ค่อยเหมือนใครแล้ว ยังเป็นกฐูรเรื่องราวในอดีตอีกนะ พูดยังกับเคยเป็นสาวชวัญมาก่อนอย่างนั้นแหละ”

คนถูกยกให้เป็นกฐูรเรื่องราวในอดีตอึ้งนิดหน่อย แต่เพราะความเป็นคนหัวไวจึงเสกพูดเรื่องอันกลบเกลื่อน

“ตกลงแกชมฉันหรือที่ว่าสวยไม่เหมือนใคร”

“แล้วแกคิดว่าฉันชมหรือเปล่าล่ะ” กรองชวัญพูดพลางจ้องหน้าผู้เป็นเพื่อนชมมิ่ง รวากับไม่เคยเห็นมาก่อนทั้งๆ ที่เจอกันแทบทุกวัน

เพื่อนของเธอคนนี้ถ้าเรียกว่าสวยคงไม่เหมาะสมเท่ากับคำว่างาม เพราะมีดวงหน้ารูปไข่ระอบด้วยดวงตาดำใหญ่ภายใต้แพขนตาอ่อน รับกับคิ้วเรียวที่เรียงเส้นสวยจดทางตา จมูกโด่งสวยปลายเขินิดหนอยบ่งบอกว่าเป็นคนมีนิสัยไม่ยอมคน ริมฝีปากรูปกระจับสีระเรื่ออย่างคนสุขภาพดีแทบไม่ต้องใช้ลิปสติกแตะแต้ม ผิวพรรณเหลืองลออที่เจ้าตัวมักจะชอบบ่นว่าตัวเองคล้ายเป็นโรคคิตซ์่าน ทั้งที่หลายคนต้องการผิวสีเช่นนั้น

“สวยไม่เหมือนใครของแกดูเหมือนฉันจะกลายเป็นตัวประหลาดนะ” คนพูดพูดยิ้มๆ แต่คนฟังรีบพยักพยิดทันที

“ใช่ ใช่ ตัวแกนะเหมาะกับคำว่าสวยประหลาดนั้นแหละ ฉันเคยได้ยินลูกค้าบอกแบบนี้เหมือนกัน...”

กรองชวัญยังพูดไม่จบสรินก็เดินแกมวิ่งกลับมาเสี้ยก่อน พร้อมด้วยของในมือที่รลิกาเห็นแล้วถึงกับอุทานเสี้ยดัง “สวยจัง”

สิ่งของที่มารดาถือมาเป็นหวีลับ ซึ่งทำจากมูกน้ำงามสลักกับเพชรส่องประกายวิบวับ บอกถึงความเลอค่าได้เป็นอย่างดี

“โรสไม่ยกรู้ว่าแม่มีของแบบนี้ด้วย อย่าบอกนะคะว่าเป็นของเก่าของคุณยายทวด”

“ใช่จ๊ะ เป็นของเก่าที่ตกทอดมาจากคุณยายทวดจ๊ะ แม่เก็บไว้นานแล้วไม่กล้าเอาออกมาใช้ ถ้าเกิดทำหล่นหายละเอียดตายแน่เลย ของเก่าหาไม่ได้อีกแล้ว โรสดูแลดีๆ นะลูก” พุดพลางก็นำหวีดังกล่าวเสียบเข้าไปที่ผมด้านหลังของบุตรสาวแล้วเอียงซ้ายขวามอง

“ดีแล้วคะคุณแม่ เข้ากันกับสร้อยมุกที่ยายโรสใส่ได้อย่างไม่น่าเชื่อจะว่าไปแล้วหน้าตาของยายโรสก็ไม่เหมาะกับการเกล้ามวยจริงๆ” กรองขวัญออกความเห็น

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ โรสจะดูแลรักษาสมบัติตกทอดของคุณยายทวดของแม่เท่าชีวิตเลยล่ะ” รลิการับปากมารดาเสียงใสแล้วจึงหันไปทางเพื่อน “เรารีบไปกันเถอะ ถึงแก่จะบอกว่ามอบทุกอย่างให้ทางเจ้าสาวจัดการ แต่แกก็ไม่ควรไปพร้อมกับแขกทั่วไปนะยายขวัญ”

พุดจบก็นำเดินนำไปยังรถสปอร์ตคันงาม เจ้าของรถจึงต้องรีบเดินตามไปโดยเร็ว

“แกขับรถไหวหรือเปล่า ฉันรู้สึกปวดหัวนิดหน่อย เป็นเพราะฟังเรื่องเมื่อกี้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ชีวิตจริงนี่มันยิ่งกว่านิยายอีกนะ” กรองขวัญพุดพร้อมกับส่งกุญแจรถให้อีกฝ่าย

“ฉันเจ็บสะโพกไม่ได้เจ็บขาหรือแขน ขับได้สบายมาก แต่แกห้ามมาตำฉันทีหลังนะ” รลิกาพุดพลางอมยิ้มอย่างมีเลศนัย

๓

พู่พาน

“ถ้าเราแต่งตัวแบบนี้ไปเดินตามท้องถนนคนก็คงนึกว่าเราหลุดมาจากโรงพยาบาลบ้าแน่ะ จริงไหมวะไอ้กาม” กรวิชญ์พูดออกมา ขณะก้มลงมองชุดโจงกระเบนสีเขียวอมฟ้ากับเสื้อราชปะแตนสีขาว กระดุมทองห้าเม็ด

“อืม” ภิรมย์จันทน์พยักหน้ารับ ชายหนุ่มแต่งกายอยู่ในชุดคล้ายเพื่อนราวกับคู่แฝด เพราะที่ทั้งคู่รับหน้าที่เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวซึ่งเป็นเพื่อนสนิทในกลุ่มที่ชิงแต่งงานไปก่อน

หลังจากก้าวรุดันงามเข้าไปจอดหน้าโรงแรมตั้งย่านถนนวิบูลย์ ที่ยังพอจะเหลือที่จอดบ้างเรียบร้อยแล้ว ร่างสูงสง่าของภิรมย์จันทน์ก็ก้าวนำเพื่อนสนิทตรงไปยังห้องจัดเลี้ยงที่จะต้องเดินผ่านบริเวณล็อบบี้ซึ่งเวลานี้โซฟาที่จัดตั้งไว้ตามมุมต่างๆ มีแขกของโรงแรมที่ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาตินั่งจับจองอยู่ ครั้นชายหนุ่มในชุดไทยสมัยโบราณทั้งสองคนเดินเข้ามาจึงตกเป็นเป้าสายตาของใครหลายคนทันที

“ไอ้กาม ที่นั่งๆ อยู่那儿คงไม่มีคนของแกอยู่ด้วยนะโว้ย” กรวิชญ์

หมายถึงแชนม บอดี้การ์ดของผู้เป็นเพื่อนที่มักจะคอยตามติดอยู่ห่างๆ

“ไม่น่ามี เพราะฉันขอไว้แล้วว่าสองสามวันไม่ต้องตาม”

ก็มีวันนี้ตอบแต่ก็อดกวาดสายตามองหาคนที่ถูกพูดถึงไม่ได้ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายมักจะคอยตามติดเขาอยู่เสมอ ดีหน่อยที่เจ้าตัวคอยตามห่างๆ ไม่ได้เอิกเกริกเหมือนพวกลูกนักการเมืองบางคนทีเวลาไปไหนก็มีคนห้อมล้อม

“หวังว่าจะไม่ไปเจอคนของแกแต่งชุดไทยเดินบ้านเรือนอยู่ในงานนะ” กรวิชญ์บอกเสียงกลัวหัวเราะ

“พูดมากน่า เข้าไปข้างในกันเถอะ”

ทว่ายังไม่ทันจะขยับเท้าก้าว พนักงานต้อนรับสาวสวยในชุดไทยงดงามก็ปราดเข้ามาค้อมกายถามพร้อมรอยยิ้มหวานหยด

“มางานแต่งงานที่ห้องเลิควนาลัยหรือเปล่าคะ”

ผู้ที่ตอบคำก็ไม่พ้นเป็นกรวิชญ์ที่ถามออกไปตามมารยาททั้งที่รู้ที่หมายดีอยู่แล้ว

“ห้องจัดเลี้ยงไปทางไหนหรือครับ”

“เดินตรงไปแล้วเลี้ยวขวา ลงบันไดก็จะเจอห้องจัดเลี้ยงนะคะ” พนักงานสาวบอกน้ำเสียงหวานไม่แพ้รอยยิ้ม และดูเหมือนจะมอบให้แกชายหนุ่มอีกคนเป็นพิเศษ

“ขอบคุณครับ” กรวิชญ์เอ่ยก่อนจะเดินไปตามทางที่บอก แต่ก็ต้องชะงักเท้าเมื่อได้ยินเสียงอ่อนหวานหักทลายจากทางเบื้องหลัง

“คุณวิชญ์คะ”

เจ้าของชื่อหันกลับไปมองต้นเสียง ก็พบร่างค่อนข้างผอมของหญิงสาวผิวขาวหน้าตาสะสวยในชุดโจงกระเบนสีเขียวอมฟ้า เสื้อลูกไม้กรุยกราย สีขาวราวกับสาวชาววังยืนยิ้มหวานอยู่

“อ้าว...คุณฉัตริน สวัสดิ์ครับ”

กรวิชญ์ก็กางเอกริ้วคล้องข้อมือด้วยสีหน้าเบือนยิ้ม หญิงสาวตรง

หน้าอยู่ในชุดไทยแบบโบราณซึ่งเจ้าตัวแต่งได้น่ามองมากกว่าชุดในปัจจุบัน
“ตอนแรกน้ำผึ้งก็ไม่แน่ใจว่าใช้คุณวิชญ์หรือเปล่า แต่งชุดไทยแบบนี้
แล้วจำแทบไม่ได้เลยคะ”

ลัลลินพูดพลางปรายตามองไปยังชายหนุ่มอีกคนที่ยืนนั่งอยู่ราวกับ
เรียกร้องความสนใจ เจ้าของเอเจนซีชื่อดังมองสายตาดังกล่าวออก จึง
กระตุกยิ้มออกมาอย่างซันๆ

“ผมเองก็ยังไม่คิดว่าสาวชาววังที่ไหนมาเรียกเสียอีก แต่คุณลัลลิน
แต่งกายชุดไทยได้สวยนะครับ ว่าแต่ดาราดังอย่างคุณมาปรากฏตัวแบบนี้
ไม่ถูกแพนๆ รุมทิ้งแยหรือครับ”

สีหน้าของคนถูกถามเกือบจะแสดงความเบื่อหน่ายออกมาแต่ก็เก็บ
ไว้ได้ทัน

“ก็ต้องทำใจ น้ำผึ้งเป็นคนของประชาชนนี่คะ ถ้าไม่ได้แพนๆ พวกนี้
ช่วยสนับสนุน น้ำผึ้งก็คงไม่ได้เกิดหรอกคะ”

“ถ้าแพนคลับคุณลัลลินมาได้ยินแบบนี้ก็ปลื้มแยสิครับ สมกับเป็น
นางเอกขวัญใจมหาชนจริงๆ”

“ขอบคุณค่ะคุณวิชญ์ แต่เรียกน้ำผึ้งดีกว่านะคะ เรียกลัลลินแล้วฟังดู
ห่างเหิน” นางเอกสาวคลี่ยิ้มรับคำชมก่อนจะขมก้นความอายเอ่ยถามออก
ไป “เอ่อ...แล้วคนข้างๆ คุณวิชญ์ใช้คุณภีมวัจน์หรือเปล่าคะ”

“อ้อ...ใช้ครับ ผมก็ลืมนะเนาะ”

กรวิชญ์พูดยิ้มๆ แล้วจึงหันไปหาเพื่อนสนิทที่ยืนเก๊กหล่ออยู่เพื่อ
แนะนำให้รู้จักกับดาราสาว ที่เขามั่นใจว่าคงอยากจะรู้จักเพื่อนของเขาเต็มแก่
แล้ว

“ภาม คุณลัลลินหรือคุณน้ำผึ้ง เป็นนางเอกเจ้าบอบทบาทที่ใครๆ ก็รู้จัก”

“สวัสดีครับคุณลัลลิน”

ภีมวัจน์ค้อมศีรษะทักทายพร้อมกับมองสาวร่างบางตรงหน้า คำพูด
ของเพื่อนที่ว่าใครๆ ก็รู้จักคงต้องยกเว้นเขาสักคน วุบหนึ่งชายหนุ่มคลับ-

คล้ายเห็นร่างของใครบางคนซ้อนทับขึ้นมาจนต้องกะพริบตาไปภาพดังกล่าวออกไป หงุดหงิดกับสายตาของตัวเองไม่น้อย ที่คอยแต่จะเห็นภาพของผู้หญิงคนนั้นตามมาหลอกหลอนอยู่รำไป

“สวัสดิ์ค่ะคุณงาม เอ้อ คุณก็มีวันจัน”

ลัทธิเคลีย้มที่คิดว่าสวยที่สุดออกไป แม้อยากจะทำตัวสนิทสนมด้วยการเรียกชื่อเล่นของชายหนุ่มตรงหน้า ทว่าดาราสาวก็ยังไม่ค่อยกล้านัก ก่อนจะปลอบใจตัวเองให้ใจเย็นเข้าไว้ ค่อยๆ คืบคลานเข้าหาหน้าจะดีกว่า เพราะตามทีรู้มหาชายหนุ่มผู้นี้ค่อนข้างถือตัวกับเพศตรงข้าม และที่สำคัญ ผู้ชายอย่างก็มีวันจันไม่ได้หาได้ดาษดื่นตามท้องตลาด

“ผมรู้ว่าว่าคุณน้ำผึ้งเป็นเพื่อนเจ้าสาวด้วยไม่ใช่หรือครับ” กรวิชญ์ชวนหญิงสาวคุยเพราะถ้าขึ้นรถไฟให้เพื่อนสนิทผู้ปากหนักของเขาพูดคงต้องรอว่างกันอีกนานเป็นแน่

“ค่ะ พี่เมย์ขอให้น้ำผึ้งมาช่วยเป็นเพื่อนเจ้าสาวให้นะค่ะคุณวิชญ์”

นางเอกคนสวยบอกเสียงอ่อนหวานทั้งที่ความเป็นจริงเธอเป็นคนอาสาเองต่างหาก ทั้งนี้ถ้าไม่เป็นเพราะมีจุดมุ่งหมายสำคัญบางอย่าง มิหรือคนอย่างเธอจะเสนอตัว เพราะใจยังนึกขุนเคืองเจ้าบ่าวในวันนั้นไม่หาย เพราะตอนแรกก็ทำท่าจะมาติดพันเธออยู่พักหนึ่ง แต่จู่ๆ ดันตาต่ำไปคว้านางร้ายอย่างเมธาวิ แทนที่จะเป็นนางเอกอย่างเธอเสียนี้

เมื่อคิดเรื่องนี้ขึ้นมาลัทธิก็ยังรู้สึกเสียหน้าไม่หาย ดีที่เรื่องนี้ไม่ค่อยมีใครรู้เรื่องมากนัก และเธอก็เชื่อว่าคนอย่างกันตภาพเป็นสุภาพบุรุษพอที่จะไม่เอาไปพูดให้เธอเสียหาย

“แล้วคุณวิชญ์กับคุณก็มีวันจันล่ะคะ ทำไม่ถึงมาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวได้”

ลัทธิถามเพราะความไม่รู้จริงๆ

“อ้อ อ้อกันต์เป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับผมสองคนมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมแล้วครับ เพื่อนแต่งงานทั้งที ผมสองคนก็ต้องมารับหน้าที่เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวสิครับ”

กรวิชญ์บอกยิ้มๆ แต่ทำเอาคนฟังแทบยิ้มไม่ออก นางเอกสาวไม่เคยคิดมาก่อนว่าชายหนุ่มทั้งคู่จะเป็นเพื่อนสนิทของกันตภาพ หวังว่าเขาคงไม่เอาไปพูดอย่างที่เธอกลัวหรอกนะ แต่จะว่าไปแล้วถึงจะเอาไปพูดเธอก็ไม่จำเป็นต้องแคร์ และเป็นกรณีเสียอีกที่อีกฝ่ายไปคว่ำเอานางร้ายอย่างเมธาวีมาแต่งงานด้วย เพราะถ้าให้เลือกระหว่างกันตภาพกับภีมวัจน์ เธอคิดว่าฝ่ายหลังมีภาษีดีกว่าอยู่แล้ว ลัลรินคิดเองเออเองเสร็จสรรพในใจ

“ฉันว่าเราเข้าไปที่ห้องจัดเลี้ยงดีกว่า” ภีมวัจน์ตัดบท

“อืม ฉันก็กำลังจะบอกอยู่พอดี ปานนี้ไอ้กันตมันคงมองหาเราแล้ว” กรวิชญ์พูดยิ้มๆ ก่อนจะหันไปทางนางเอกสาว “คุณน้ำผึ้งจะเข้าไปพร้อมกับผมสองคนเลยไหมครับ”

คนถูกถามส่ายหน้า “เดี๋ยวน้ำผึ้งขอเข้าไปดูความเรียบร้อยในห้องน้ำก่อนค่ะ แต่งชุดไทยแบบนี้ น้ำผึ้งก็ไม่ถนัดซะด้วยสิคะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ” กรวิชญ์พูดจบก็เดินตรงไปยังห้องจัดเลี้ยงพร้อมกับภีมวัจน์ โดยมีนัยน์ตาคู่สวยของลัลรินมองตามไปจนลับตา

รถบีเอ็มดับเบิลยูสปอร์ตสีน้ำเงินคันงาม ที่ขับปาดซ้ายปาดขวาวิ่งทะยานไปบนท้องถนน ขับผ่านไปทางไหนก็มีแต่คนมองจนเหลียวหลัง เพราะเครื่องแต่งกายของหญิงสาวผู้ขับและผู้โดยสารที่นั่งข้างๆ ไม่ได้เข้ากับสภาพของรถเลยแม้แต่น้อย

แต่นั้นคงไม่น่าตกใจเท่ากับรถคันดังกล่าวเพิ่งผ่าไฟแดงตรงสี่แยกมาสดๆ ร้อนๆ

“แกฝ่าไฟแดงอีกแล้วนะยายโรส”

กรองขวัญพูดเสียงละล่ำละลักพร้อมกับยกมือขึ้นหาบอกรบๆ อย่างขวัญหนีดีฝ่อ กับผีทำการขับรถของเพื่อนที่ฝ่าไฟแดงถึงสองครั้งติดๆ กัน

“ฝ่าไฟแดงที่ไหนกัน นั่นมันไฟเหลืองต่างหาก” สารถีสาวเถียงเพื่อน

ยิ้มๆ “แกไม่รู้หรือไม่ว่าสัญญาณไฟเหลืองคือการให้เรารีบเร่งเหยียบ ไม่งั้นจะไม่ทันไฟแดง แล้วถ้าฉันเบรก รับรองว่ารถของแกต้องถูกคันหลังชนท้ายอย่างแน่นอน หรือแกว่าไม่จริง”

รลิกาพูดกลางชะลอความเร็วของรถลง เมื่อเห็นโรงแรมที่หมายอยู่เบื้องหน้า ไม่ได้รู้สึกผิดกับการกระทำของตัวเองเลยสักนิด ก็มันเป็นช่วงจังหวะที่จะต้องตัดสินใจ ใช่ว่าอยากจะทำผิดกฎจราจรเมื่อไรกันแล้ว

“ยังจะมาเถียงข้างๆ คูๆ อีก ดินะที่เวลานี้รถยังไม่ติดเท่าไร ไม่รู้ว่าสี่แยกที่ผ่านมามีกล้องบันทึกไว้หรือเปล่า แกนะแก ขับรถไม่เข้ากับชุดหรือหน้าตาเลย ไม่สงสัยเลยว่าทำไมพี่जूดีเรียกแกว่าโรสตี้นผี”

“เดี๋ยวฉันจะบอกพี่जूดีว่าแกเปลี่ยนชื่อนางเป็นजूดี ยายขวัญ”

เจ้าของฉายาโรสตี้นผีพูดเสียงกลั้วหัวเราะ พี่जूดีที่ถูกพูดถึงเป็นหัวหน้าเออีที่บริษัท ซึ่งสนิทสนมกับเธอมากเพราะต้องประสานงานกันอยู่บ่อยครั้ง

“แกไม่ต้องทำเป็นเอาพี่जूดีมาเปลี่ยนเรื่องเลยนะยายโรส ทำอะไรตรงกันข้ามกับหน้าตาเสียจริง”

เจ้าของรถปั่นเสียงดังพลางมองค้อนเพื่อนสนิทจนตาแทบกลับ เพราะตั้งแต่เธอส่งกุญแจให้ อีกฝ่ายก็ขับปู้ดปรี๊ดปาดซ้ายปายขวาแซงรถคันอื่นมาตลอดทาง รวมทั้งฝ่าไฟแดงถึงสองครั้งติดๆ กัน จนอาการปวดหัวของเธอหายравกับถูกปลิดทิ้ง ไม่น่าคิดผิดให้ขับเลยจริงๆ

“แกจะให้ฉันขับซ้าๆ เป็นเต่าคลานให้เข้ากับชุดหรือยายขวัญ แค่นี้ยังตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นไม่พอหรือไง”

ที่รลิกาพูดก็ไม่ได้เกินความจริงไปนัก เพราะตั้งแต่ขับออกมาจากบ้านย่านบางลำพู ก็ตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนมาโดยตลอด แคล่ลำพังรถสปอร์ตคันงามก็สะดุดสายตาผู้คนอยู่แล้ว ยิ่งบวกกับชุดที่สวมใส่อีก โชคดีที่นั่งอยู่บนรถ ถ้าเดินอยู่บนถนนคงถูกมองว่าบ้าเป็นแน่

“แต่แกขับอย่างกับอยู่ในสนามแข่ง”

คนถูกว่ายืมแป้นจนแก้มบวม “แกลืมน้ไปหรือไงว่ารถเกาะมันน้เป็นรถสปอร์ตสมรรถนะเยี่ยม ไม่ใช่รถม้า จะได้ขับกินลมชมวิว”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรทำให้รถลิกาพุดถึงรถม้าขึ้นมา ทว่าคนฟังกลับทำท่าพ่ายกพเียดเห็นด้วย

“จริงสินะ ถ้าเปลี่ยนจากรถสปอร์ตเป็นรถม้าท่าจะดีเหมือนกัน จะได้เข้ากับชุดที่ใส แกเคยเล่าให้ฉันฟังไม่ใช่หรือว่าพวกเจ้าขุนมูลนายสมัยก่อนจะต้องมีรถม้ากันแทบทุกบ้าน แต่ฉันสงสัยว่านั่งเข้าไปได้ยังไงไม่หัวสั้นหัวคลอนหรือเมื่อยกันแยะหรือ”

คำพูดของกรองขวัญทำให้รถลิกาหวนนึกถึงเหตุการณ์ในหนังสือขึ้นมา คนปากไวเท่าความคิดจึงพุดโพล่งออกไป

“ทำไมจะนั่งไม่ได้ รถม้าทุกคันน้มีคนบังคับอยู่ด้านหน้า แล้วม้าเองก็วิ่งเหยาะๆ ไม่ได้วิ่งเร็วเหมือนอยู่ในสนามแข่ง ไม่อย่างนั้นจะวิ่งบนถนนได้ยังไง”

“แกพูดคล่องอย่างกับเคยนั่งรถม้าอย่างนั้นแหละ”

“อ้าว ฉันก็อ่านมาจากหนังสือนั้นแหละ แกอย่าชี้สิ่งลึกลับเลยน้า”
รถลิกาบอกก่อนจะขับรถเข้าไปจอดหน้าโรงแรมดังซึ่งเป็นสถานที่จัดงาน

“ดีนะที่เรามาถึงก่อนเวลา ไม่งั้นคงหาที่จอดรถลำบาก”

“นั่นสิ” รถลิกาเห็นด้วย แต่ขณะจะบิดกุญแจดับเครื่อง ดวงหน้าดังามก็มีอาการเหวเกร้อมกับสะบัดเท้าขวาเราๆ จนผู้เป็นเพื่อนเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“นั่น...แกเป็นอะไรไป”

“เท้าขวาฉันเป็นเหน็บ”

คนเป็นเหน็บซากะทันหันบอกเสียงสั้น พลังยกมือขึ้นบีบนิ้วกดเท้าขวาไปมา แล้วไม่วายนึกถึงฉากในหนังสือขึ้นมาอีกครั้ง จนต้องสะบัดศีรษะเพื่อสลัดความคิดดังกล่าวออกไป แต่อาการดังกล่าวก็ตกอยู่ในสายตาของผู้เป็นเพื่อนที่มองอย่างสงสัย

“ตกลงนอกจากเป็นหนี้ที่เท่า แยกปวดหัวด้วยเหรอยายโรส”

“ปลด...เปล่า” คนถูกถามส่ายหน้าก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆ แล้วกลบเกลื่อนด้วยการเปลี่ยนเรื่อง

“งานแต่งของพี่ชายแกลดคาดว่าจะเป็งานช่างเลยนะยายขวัญ ดูรถยนต์แต่ละคันสิ หูหรราราคาแพงอย่างกับงานมหกรรมรถยนต์นานาชาติเลยนะ”

กรองขวัญมองตามสายตาของเพื่อนแล้วพูดยิ้มๆ

“มันก็เเน่อยู่แล้ว แกลยาลืมนะว่าพี่กันต์ทำธุรกิจเกี่ยวกับงานโฆษณา และกำลังมีชื่อติดตลาด แกลเองก็น่าจะรู้อีเหน้า พี่กันต์ก็ต้องกว้างขวางรู้จักผู้คนมากหน้าหลายตาอยู่แล้ว ส่วนตัวเจ้าสาวก็เป็นดารานางร้ายชื่อดัง ดังนั้นงานแต่งงานก็ต้องยิ่งใหญ่เป็นธรรมดา”

“นั่นสินะ จันท์ลืมนี่ไปว่าพี่สะใภ้แกลเป็นคนในวงการบันเทิง แต่เอ๊ะ... รถคันนั้น”

กรองขวัญหันไปมองตามสายตาเพื่อนก่อนจะถามอย่างสงสัย

“มีอะไรหรือ”

รลิกามองรถจากรั้วสีดำคันหรูที่จอดถัดไปอีกสามคัน เพราะเหมือนกับรถคันที่ขับเฉี่ยวเธอไม่มีผิด แต่คงไม่บังเอิญขนาดนั้นหรอกน่า หวังว่าอย่าได้เจอ!

“ว่าไง แกลเป็นอะไรไป” กรองขวัญถามอีกครั้งเมื่อเห็นอาการแปลกๆ ของผู้เป็นเพื่อน

“เปล่า ไม่มีอะไร” คนถูกถามตอบก่อนจะวกกลับมาพูดเรื่องเดิมอีกครั้ง “ถ้าอย่างนั้นงานนี้คงเต็มไปด้วยพวกนักธุรกิจกับดาราดังแน่นอน รับรองว่าคราวนี้แกลได้ส่องเหล่าหน่อเนื้อเชื้อขุนนางสมใจแน่ยายขวัญ”

“คนที่ฉันอยากส่องนะมีอยู่ในใจแล้วละ แต่ไม่รู้ว่าจะเจ้าตัวเขาจะยอมให้ฉันส่องหรือเปล่า นี่สิปัญหา” กรองขวัญพูดน้ำเสียงเพ้อๆ

“แหม...ใครจะกล้าปฏิเสธคนอย่างเธอนะ ยายขวัญ แกลออกจะ สวย

เร็ด เซ็ด หยิ่งขนาดนี้”

รลิกาพูดแล้วก็มองเพื่อนอย่างซ้ำๆ กรองขวัญเป็นบุตรสาวของเจ้าพ่อในวงการธุรกิจโฆษณายักษ์ใหญ่ ที่มีบริษัทตั้งอยู่ในเครือมากมาย รวมทั้งเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทคลิกแอดเวอร์ไทซิงแอนด์มาร์เกตติ้ง จำกัด ที่เธอทำงานอยู่ด้วย เธอและกรองขวัญเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ปีหนึ่ง เมื่อเรียนจบจึงสอบเข้าทำงานที่นี่โดยใช้ความสามารถตัวเองล้วนๆ ไม่เกี่ยวกับเพื่อนแต่อย่างใด

“คำนิยามที่แกพูดนะมันหมายถึงตัวแกเองนะยายโรส คนอ้วนอย่างฉันคงเป็นข้อยกเว้น” น้ำเสียงของคนพูดไม่ได้สื่อถึงความน้อยเนื้อต่ำใจแต่อย่างใด

“ทำไมชอบคิดว่าตัวเองอ้วนนะยายขวัญ อย่างแกเขาเรียกเต็มไม้เต็มมือต่างหาก ฉันเห็นสาวๆ สมัยนี้หัดโหมลดน้ำหนักกันตามพวกดารานักร้องลดแบบไม่ลืมหูลืมตาจนบางคนเหมือนกระดุกเดินได้ มองแล้วฉันอยากรู้หนักว่าสวยตรงไหนกัน”

กรองขวัญมองรูปร่างระเหิดระหงสมกับความสูงเกินมาตรฐานหญิงไทยของคนพูดแล้วก็อดอิจฉาไม่ได้ เพราะผู้เป็นเพื่อนมีรูปร่างที่สวยสมตัวไม่ได้พอมจนเกินไปเหมือนหญิงสาวสมัยนี้ มีในส่วนที่พึงจะมี และไม่มีในส่วนที่ไม่พึงปรารถนา

“แกก็ช่างว่า ผู้หญิงสมัยนี้ต้องพอม ไม่มีใครปล่อยให้อ้วนเหมือนฉันหรอก แล้วใครจะหุนดีเหมือนแกล่ะ ก็นึกก็เก่งแต่ไม่เห็นจะเคยอ้วน เขาเรียกกินทั้งกินข้างเสียของจริงๆ”

กรองขวัญไม่ได้พูดเกินความจริงไปนัก เพราะรลิกากินเก่งมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว กินเก่งจนกระทั่งหนุ่มๆ ที่เพียรตามจีบกระเป๋าแพบและถอยร่นกันไม่เป็นกระบวนท่า เมื่อเห็นพฤติกรรมการกินของเธอ เธอแต่รูปร่างกลับไม่เคยเปลี่ยนแปลง ผิดกับเธอที่ต้องคอยควบคุมอาหารจนบัดนี้ต้องปล่อยตามยถากรรมแล้ว

“แม่บอกว่าฉันนะตัวผมมาตั้งแต่เด็ก แถมยังกินเก่งมาแต่ไหนแต่ไร แต่ทำไมถึงไม่อ้วนก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันว่าตอนนี้เราเลิกพูดเรื่องอ้วนๆ ผมๆ นี่เอาไว้ก่อน ฉันอยากรู้กันว่าใครกันที่แอบส่องล้วงหน้าเอาไว้ในใจ”

คนถูกถามอมยิ้ม นัยน์ตากลมโตฉายแววเคลิ้มๆ

“คนคนนี่คงไม่ใช่แค่ฉันคนเดียวหรอกที่คอยจ้อง ฉันคาดว่ามิสสาวๆ กว่าครึ่งงานที่คิดเหมือนฉัน”

“พูดแบบนี้ยังทำให้ฉันอยากรู้ ใครกันดูข้างฮอตฮิตเหลือเกิน”

รลิกหันไปมองเพื่อนอย่างคาดคั้น ไม่ใช่เพราะความน่าสนใจของชายหนุ่มที่ถูกพูดถึง เธอแค่อยากรู้เท่านั้นว่าใครกันที่ทำให้เพื่อนของเธออาการหนักถึงเพียงนี้

“ภาม ภีมวัจน์”

ชื่อที่หลุดออกมาจากปากของกรองขวัญทำให้คิ้วเรียวสวยของคนฟังขมวดเข้าหากัน เพราะชื่อดังกล่าวเหมือนเคยได้ยินหรือผ่านตาจากที่ไหนมาก่อน เพียงแต่ตอนนั้นยังไม่ออกเท่านั้น

“ภาม ภีมวัจน์ ใครกัน?”

“แก่นี่จริงๆ เลยยัยโรส นอกจากรายชื่อลูกค้าที่แกช่างจดช่างจำแล้ว แกรู้จักใครอีกบ้างไหมเนี่ย” กรองขวัญต่อว่าอย่างเหนียวใจ

“ชื่อลูกค้าคืองานของฉัน จะไม่ให้ฉันช่างจำได้ยังไง แอบอกฉันมาดีกว่าว่าตามภาม ภีมวัจน์ นี่คือใคร ไม่ต้องมาทำเป็นโยกโย้วว่าฉัน พระเอกละครหรือเปล่า”

กรองขวัญส่ายหน้าหวิว

“ถึงคุณภามไม่ได้เป็นพระเอกละคร แต่ฉันว่าเขาฮอตยิ่งกว่าดาราชะอีกนะ คุณภามเป็นชายหนุ่มในฝันที่ถูกสาวๆ กล่าวขวัญถึงมากที่สุดในตอนนี้ แกไปอยู่ไหนมา ยัยโรสถึงไม่รู้จัก”

“ฉันก็อยู่ในที่ของฉันนั่นแหละ แล้วจะฮอตจะฮิตยังไงก็ช่างหัว ทำไม

ฉันจะต้องไปรู้จักเขาด้วยละยะ ถ้าเป็นลูกค้าคนสำคัญก็ว่าไปอย่าง แล้วถ้าเขาไม่ใช่ดาราแล้วเขาเป็นใครกันล่ะ ขอคำตอบแบบเคลียร์ๆ”

ที่รลิกาถามออกไปเชื่อว่าจะสนใจ เพียงแต่ชื่อของคนที่ถูกพูดถึงข้างคู้้นเคยในความรู้สึกเท่านั้น แต่ยังไม่อยากบอกเพื่อนไปในตอนนี้ เดี่ยวจะหาว่าเธอเห่อตามกระแส

“คุณถามเป็นทายาทของเอเอสเอสกรุ๊ปที่เป็นเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ยักษ์ใหญ่อันดับต้นๆ”

“โอ๊ะอើย ฉันก็นึกว่าจะมีคุณสมบัติพิเศษวิโสเลอค่ากว่าคนอื่นตรงไหนก็แค่พวกถูกเศรษฐกิจซบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด พ่อแม่มีธุรกิจไวร์รองรับก็เท่านั้น คงไม่ผิดจากคนอื่นนักหรอกน่า”

“ใครบอกแก่ล่ะว่าคุณสมบัติของคุณถามไม่ผิดจากคนอื่น แก่ไม่รู้จ๊กเขาก็อย่าเพิ่งพูดไป ไม่อย่างนั้นสาวๆ ก่อนเมืองคงไม่คลั่งไคล้เขาหรอกน่า”

กรองขวัญเถียงแทนด้วยน้ำเสียงเคื่องๆ จนคนเป็นเพื่อนต้องชำเลืองมองอย่างหมั่นไส้

“แกก็คงเป็นหนึ่งในสาวๆ ก่อนเมืองด้วยสินะยายขวัญ คุณสมบัติของชายหนุ่มสมัยนี้คงไม่พ้น รูปก็งาม นามก็เพราะ มีรถสปอร์ตขับ มีโทรศัพท์ถ่ายรูปได้หรรอจริงใหม่ และท้ายสุดชอบหวานแสนที่ใส่สาวไปทั่วตามที่เคยผ่านตาจากนิตยสาร พวกนี้ชอบมีคู่ควงเป็นดารา”

คำพูดก่อนขอตของรลิกาทำให้สีหน้าเคื่องๆ ของกรองขวัญคลายลง และหลุดหัวเราะคิกออกมอย่างอดไม่ได้

“ปากแกนี่ช่างค่อนข้างจะยายโรส ระวังเหอะ พวกปากแบบนี้มักจะได้อย่างที่พูดแหละ เกลียดอย่างไหนมักจะได้อย่างนั้น ตามที่ฉันรู้มา คุณถามค่อนข้างหยิ่งและถือตัวกับเพศตรงข้ามจะตาย”

“เสียใจ ฉันไม่ใช่นางเอกนิยายจะได้เกลียดพระเอกแล้วมารักในภายหลัง แล้วตาทามอะไรนี้ฉันแค่หมั่นไส้เฉยๆ เท่านั้น”

“เออ แล้วฉันจะคอยดู”

“ดูไปเถอะ แล้วที่แกบอกว่าเขาถือตัวกับเพศตรงข้าม ไม่ใช่ช่วยยอม ถวายตัวกับเพศเดียวกันหรอกนะ สมัยนี้ผู้ชายหล่อๆ มักจะกินกันเอง ทั้งนั้นแหละ”

“บ้าแล้วยายโรส คุณถามไม่ได้เป็นอย่างที่แกพูดหรอกนะ แล้วตกลง แกหายหรือยังเห็บซา จะได้เข้าไปในงาน ปานนี้พี่ชายฉันดำแล้วมั้งเนี่ย”

“หายแล้ว หายตอนไหนฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

คนพูดก็มมองเท้าขวาของตัวเองอย่างแปลกใจ ที่จู่ๆ อาการเห็บซา ก็หายไปราวกับปลิดทิ้งทั้งที่ยังไม่ได้ออกแรงนวดแต่อย่างใด แล้วจึงก้าวลง จากรถ ส่งกุญแจให้ผู้เป็นเพื่อนหลังจากกดลิ้นชักเรียบร้อยแล้ว

มัดมือชก

“มางานแต่งที่ห้องเลิควนาลัยบอลรูมไฮ้ใหม่คะ”

พนักงานสาวในชุดไทยสวยงามค้อมตัวลงถามอย่างนอบน้อมทันทีที่เห็นหญิงสาวสองคนในชุดใจกระเบนกับเสื้อลูกไม้กรุยกรายเดินขึ้นบันไดมา

“ใช่ค่ะ” หนึ่งในสองสาวเป็นฝ่ายตอบพร้อมส่งยิ้มให้ “ห้องจัดเลี้ยงไปทางไหนหรือคะ”

“เดินตรงไปแล้วเลี้ยวขวา ลงบันไดไปก็จะเจอห้องจัดเลี้ยงคะ”

“ขอบคุณมากนะคะ”

พนักงานสาวมองตามทั้งคู่ไปจนลับสายตา ก่อนจะพึมพำออกมาเบาๆ “สวยจัง”

“คนไหนที่เธอสวย” เพื่อนพนักงานในชุดคล้ายคลึงกันเดินเข้ามาถามด้วยท่าทางสนใจ พลางมองตามสายตาผู้เป็นเพื่อนไปยังหญิงสาวทั้งสองคน

“ผู้หญิงคนที่พูดกับฉันไงสวย สวยจนไม่รู้จะอธิบายให้เธอฟังยังไง”

“เป็นพวกดารารหรือเปล่า เพราะงานนี้เจ้าสาวเป็นดารานี่นา ก่อนหน้านั้นฉันก็เห็นน้ำผึ้ง ลัลลิน เดินผ่านไป แต่ตัวจริงผอมมาก ไม่เห็นเหมือนในทีวีเลย” พนักงานสาวผู้มาใหม่พูด

“ฉันคิดว่าคงไม่ใช่หรอก เพราะดูแล้วไม่คุ่นหน้าเลย” คนถูกถามตอบอย่างมั่นใจ “เมื่อกี่ต่อน้ำผึ้ง ลัลลิน เข้ามาฉันก็ไม่ทันได้มอง แล้วที่เธอบอกว่าผอมนะ ดาราส่วนมากก็ผอมกว่าในทีวีกันทั้งนั้น”

“ไม่ทันดูน้ำผึ้ง ลัลลิน เพราะมัวแต่จ้องผู้ชายหล่อๆ คนนั้นอยู่หรือเปล่า” คนเป็นเพื่อนถามยิ้มๆ

“ฉันยอมรับว่ามัวแต่จ้องผู้ชายคนนั้นจริงอย่างที่เธอว่า ผู้ชายอะไรก็ไม่วู้ลหล่อ ถ้าจับมายืนคู่กับผู้หญิงคนเมื่อก็คงสมกันราวกับทองกับใบหยกแน่เลย”

คนพูดทำท่าทางเคลิบเคลิ้มและคงอยู่ในห่านี้อีกนานถ้าเพื่อนไม่สะกิดแขนเสียก่อน

“เธออย่ามัวแต่ทำท่าเคลิ้ม โน่น...หัวหน้ายื่นเหลืออยู่ รีบไปต้อนรับแขกคนอื่นก่อนเถอะ เดี่ยวจะถูกดู”

รลิกาเดินตามหลังผู้เป็นเพื่อนเข้าไปในห้องเลิควาสนาลับอลูมิเนียม ซึ่งเป็นห้องจัดเลี้ยงสำหรับงานพิธีมงคลสมรสระหว่าง กันตภพ หิรัญกนก นักธุรกิจเจ้าของบริษัทโฆษณาชื่อดังอย่างคลิกแอดเวอร์ไทซิงแอนด์มาร์เก็ตติ้ง กับ เมธาวี ศรีประสงค์ ดารานางร้ายชื่อดังแห่งยุค แล้วก็ต้องเบิกตากว้างและอูทานออกมาด้วยความประหลาดใจระคนทิ้งกับภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า

“พระเจ้าช่วย”

เพราะห้องจัดเลี้ยงหรูหราที่เธอเห็นวันก่อน จากการตามกรองขวัญมาตุสสถานี่ บัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นห้องโถงกว้างและถูกตกแต่งตามแบบในยุคก่อน ไม่ว่าจะเห็นเสียงหินอ่อนกว้างที่ทางโรงแรมเนรมิตขึ้นมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ มุมหนึ่งของห้องมียกพื้นคาดว่าคงเป็นเวทีสำหรับไว้ให้แขก

ในงานได้เต็มร่ำ ด้านซ้ายมือจัดตั้งโต๊ะหลายตัวปูด้วยผ้าขาวสะอาดเตรียมไว้ให้แขกนั่งรับประทานอาหารซึ่งจัดเป็นแบบบุฟเฟต์ ถัดไปเป็นซุ้มอาหารคาวหวานและเครื่องดื่ม ซึ่งมีพนักงานแต่งกายด้วยชุดไทยประจำอยู่ เข้ากับเสียงเพลงไทยสมัยเก่าที่เปิดคลออยู่เบาๆ แทบจะไม่เหลือเค้าเดิมให้เห็น ยกเว้นแซนเดอเลียร์ที่ยังคงประดับอยู่บนเพดานเท่านั้น

ถ้าไม่เห็นช่อกุหลาบแดงที่ถูกตกแต่งอย่างสวยงามบนเวที และเจ้าบ่าวเจ้าสาวในชุดแต่งงานที่กำลังถ่ายรูปอยู่กับแขกแล้วละก็ ต้องคิดว่าตัวเองหลุดเข้าไปในยุคอดีตอย่างที่เคยจินตนาการตอนอ่านหนังสือเป็นแน่

“ตายแล้วยายโรส แกดูสิ เหมือนเราหลุดเข้าไปในอดีตเมื่อเกือบร้อยปีจริงๆ ไม่อยากเชื่อเลย” กรองขวัญก็มีอาการไม่ต่างกัน

“นั่นสิ เหมือนมากจนน่าตกใจ”

เจ้าของดวงหน้าสวยแปลกตาพยักหน้ารับด้วยอาการเหม่อๆ ก่อนดวงตาดำขลับจะมองไปยังแขกที่มาร่วมงาน ซึ่งเวลานี้เริ่มทยอยกันเข้ามาแต่ละคนแต่งกายตรงตามที่เจ้าภาพกำหนดไว้จนดูละลานตาไปหมด

“ถ้าฉันไม่เห็นพี่กันตึกกับพี่เมย์ยืนถ่ายรูปละก็ ต้องคิดว่าเราหลงยุคแน่” กรองขวัญพูดราวกับเข้ามาหนึ่งอยู่ตรงกลางใจคู่สนทนา

“ฮืม”

รลิกาเห็นด้วย เพราะที่เห็นอยู่ขณะนี้มันเหมือนฉากในนิยายที่เธอเพิ่งอ่านจบซัดๆ หญิงสาวมองไปทางเฉลียงหินอ่อนซึ่งมีชายหลายวัยยืนชุมนุมกันอยู่ ทั้งหมดอยู่ในชุดแต่งกายเสื้อราชปะแตนสีขาวกระดุมทองห้าเม็ด ส่วนท่อนล่างเป็นโจงกระเบนหลากสี ในมือของทุกคนมีแก้วเครื่องดื่มสีส้มสวยงาม หลายคนเธอคุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี เพราะเป็นลูกค้าและพนักงานของบริษัท

พลัน...วาบหนึ่งในห้วงความคิด จู่ๆ รลิกาก็นึกถึงผู้ชายที่ซักรถเฉี่ยวเธอขึ้นมาพลางคิดว่าคงจะไม่โคจรมาเจอกันในงานนี้หรอกนะ หญิงสาวรีบปิดความคิดดังกล่าวออกไป คงจะไม่บังเอิญขนาดนั้นหรอกน่า ก่อนจะหัน

ไปให้ความสนใจกับผู้เป็นเพื่อนที่สะกิดแขนเธอยิกๆ

“โรส แกดูแม่นางเอกเจ้าหน้าตาคนนั้นสิ แหม...แต่งตัวคล้ายกับเกเลย์นะ แต่ฉันว่าความสวยยังห่างแกอยู่หลายขุม”

คนถูกสะกิดมองตามสายตาของผู้เป็นเพื่อน เห็นหญิงสาวที่ยืนอยู่ตามมุมต่างๆ แต่ละคนสวมใส่โจงกระเบนกับเสื้อลูกไม้กรุยกราย มีเพียงไม่กี่คนที่เห็นที่สวมชิ้นยาวเลยเข้าแทนโจงกระเบน ทว่าที่เหมือนกันคือต่างสวมใส่เครื่องประดับแพรวพราวละลานตามาประกวดประชันกันเต็มที่

“คนไหนคือนางเอกที่แกพูดถึง แต่งตัวคล้ายกันจนฉันแทบแยกไม่ออก”

กรองขวัญกลอกตาขึ้นมองเพดานแล้วมองเพื่อนอย่างระอา ก่อนจะชี้มือไปยังคนที่ถูกเอ่ยถึง

“ก็ยายน้าผึ้ง ลัลริน ผู้หญิงตัวพอมๆ ที่นุ่งโจงกระเบนสีคล้ายกับเกเลย์ยืนอยู่ใกล้ๆ เจ้าบ่าวเจ้าสาวนั้นไงเล่า”

รลิกามองไปยังหญิงสาวร่างพอมบางหน้าตาสะสวยที่กำลังถ่ายรูปร่วมกับเจ้าบ่าวเจ้าสาว ชุดที่เธอคนนั้นสวมใส่คล้ายกับเธออย่างที่เพื่อนบอกจริงๆ วุบหนึ่งเธอเห็นร่างสูงคุ่นต่ายยืนอยู่ แต่เมื่อมองกลับไปอีกครั้งก็ไม่เห็นเสียแล้ว จนต้องยกมือขยี้ตา

“อ้อ...ฉันจำได้แล้ว นางเอกคนนี้พี่ชายแกเคยควงอยู่ไม่ใช่หรือ”

แม้จะไม่ใช้คนที่สนใจหรือติดตามข่าวคราวของดาราคอนไหนเป็นพิเศษ แต่ชื่อของนางเอกคนดังกล่าวก็มีเข้ามาให้ได้ยินอยู่เสมอ

“ใช่ เมื่อตอนที่กันต์เคยควงยายน้ำผึ้งออกงานอยู่พักใหญ่ แต่ท้ายสุดก็มาแต่งงานกับนางร้ายอย่างพี่เมย์เฉยเลย” กรองขวัญพูดน้ำเสียงขื่นจมูก จนคนฟังจับน้ำเสียงได้ว่าคนพูดไม่ได้ชื่นชอบคนที่ถูกเอ่ยถึงนัก

“ฟังจากน้ำเสียงแกดูเหมือนไม่ค่อยชอบเจ้าหล่อนนักนะ”

“จะว่าไม่ชอบก็ไม่เชิงนะ ฉันบอกความรู้สึกไม่ถูก ความจริงยายน้ำผึ้งก็เล่นละครมาหลายเรื่องแล้วนะ แต่เพิ่งมาดั่งเบรียงปร้างก็ตอนเล่นเป็น

นางเอกรื่อง *มันรักเงามารยา* นี้แหละ ไม้รู้ว่าตัวจริงกับในละครเหมือนกัน หรือเปล่า...”

กรองขวัญพูดยังไม่ทันจบประโยคก็ถูกผู้เป็นเพื่อนขัดขึ้นเสียก่อน
“พี่กัณฑ์กำมือเรียกแกอยู่โน่นแน่ะ คงจะให้แกไปถ่ายรูปรด้วยละมั้ง”
“อืม ถ้าอย่างนั้นเรารีบไปกันเถอะ”

รลิกาสายหน้าปฏิเสธ

“แกเป็นญาติควรเข้าไปตอมนั้นนะถูกแล้ว ฉันขอไปห้องน้ำก่อน แล้วจะตามไป” พูดจบก็ผละจากเพื่อนเดินตรงไปยังห้องน้ำทันที

เจ้าของร่างสูงค่อนข้างท่วมเดินตรงเข้าไปยังจุดที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวยืนอยู่ และก็ถูกต่อว่าทันทีที่ไปถึง

“ยายขวัญ ทำไมถึงเพิ่งจะโผล่มา แกนี่ทำตัวประหนึ่งแขกเลยนะ แทนที่จะมาช่วยพี่รับแขก เมื่อกี้คุณอาทั้งสองก็ถามหาแกอยู่” คุณอาทั้งสองที่พูดถึงคือบิดามารดาของกรองขวัญและเป็นอาแท้ๆ ของเจ้าบ่าว

“พี่กัณฑ์” กรองขวัญเรียกพี่ชายเสียงสูงพร้อมกับยกมือทำเอา “ขวัญ ก็บอกแล้วไงว่างานนี้เรื่องรับแขกยกหน้าที่ให้ฝ่ายพี่เมย์เป็นคนจัดการ ขวัญจะขอส่ง...”

คนพูดพูดยังไม่ทันจบประโยค นัยน์ตาโตก็เบิกขึ้นด้วยความยินดี เมื่อเหลียวไปเห็นชายหนุ่มรูปงามสองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ พี่ชาย ด้วยหนึ่งในนั้นคือคนที่เธอกำลังตกอยู่ในอาการที่เรียกว่าคลั่งไคล้

“พี่ภาม”

เจ้าของชื่อยังไม่ทันได้ทักตอบ กันตภาพก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นมายิ้มๆ เสียก่อน

“แกจำเพื่อนพี่ได้ด้วยหรือยายขวัญ”

คำถามดังกล่าวสร้างความสงสัยให้กรองขวัญจนคิดว่าทั้งคู่มุ่งหน้าหากัน
“จำ? พี่กัณฑ์พูดแบบนี้หมายความว่าขวัญเคยรู้จักพี่ภามมาก่อนหรือ

คะ”

คนเป็นพี่ชายอมยิ้มในหน้า

“เกลืองทบทวนความจำไปพลางๆ ก่อนนะ เดี่ยวพี่ไปถ่ายรูปรูปกับแขกก่อน” พุดจบก็ควมแขนเจ้าสาวเดินไปถ่ายรูปรูปกับแขก ลัลลินที่ยืนอยู่ในที่นั้นด้วยรีบตามไปอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

“อ้าว พี่กัณฑ์อยู่พูดกันให้รู้เรื่องก่อนสิ ว่า...เล่นมาทั้งท้ายกันแบบนี้ใครจะไปนี่ก้อออกเล่า”

คนถูกบอกให้ทบทวนความจำยกมือเกาหัว ตกลงเธอรู้จักกับภิมวัจน์มาก่อนแน่หรือ รู้จักตั้งแต่เมื่อไรกัน เหตุใดทำไมนึกเท่าไรก็นึกไม่ออก

“หมู่อ้วน จำพวกพี่สองคนไม่ได้จริงๆ หรือ”

กรวิชัยที่ยืนมองอยู่ถามน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ ทำเอาคนถูกเรียกว่าหมู่อ้วนหันขวับไปมองด้วยสายตาขุ่นเขียวปนโกรธ ถ้าไม่เกรงใจว่าอยู่ในงานแต่งงานคงร้องกรี๊ดออกมาแล้ว กล้าดีอย่างไรมาเรียกเธอด้วยถ้อยคำบาดความรู้สึกเช่นนี้ จึงตวาดแว๊ดออกไป

“ฉันไม่ได้ชื่อหมู่อ้วน!”

แทนที่ชายหนุ่มจะสะดุ้งสะเทือนกับเสียง เขากลับหัวเราะออกมาเสียงดัง

“อะไรกัน จำฉายาตัวเองไม่ได้เสียแล้ว” พุดพลางส่ายหน้าไปมาอย่างยั่วเย้า “เราที่อ้วนตั้งแต่เด็ก ตอนนี่ก็ยังอ้วนอยู่เหมือนเดิมเลยนะ”

คำพูดบาดหูที่ได้ยินเรียกอาการโกรธเกรี้ยวให้เกิดกับกรองขวัญในทันใด แล้วจับปล้นภาพเหตุการณ์สมัยเมื่อเธอเพิ่งแรกรุ่งก็ผุดขึ้นมาในสมองราวกับสิ่งที่ได้ เพราะคนที่เรียกเธอเช่นนี้มีเพียงคนเดียว ถึงแม้หน้าตาของคนเรียกจะเปลี่ยนไปจนเธอจำแทบไม่ได้ก็ตาม

“ไอ้พี่วิชัย!”

ท่าขณะกำลังจะอาละวาด ภิมวัจน์ที่ยืนเงยบอยู่นานก็เอ่ยทักขึ้น หวัง

ทำลายบรรยากาศที่กำลังชุ่มฉ่ำให้คลี่คลายลง

“สวัสดีครับน้องขวัญ จำพี่ได้หรือยังครับ”

คนกำลังโกรธรีบชมอาการลงแล้วหันไปจ้องดวงหน้าหล่อเหลาของคนถามด้วยสายตาเพ่งพิศไม่นานก็จำได้ ซึ่งคนที่ทำให้นึกออกก็คือคนที่เรียกเธอว่าหมูอ้วนนั่นเอง

“คะ ขวัญจำได้แล้ว แต่พี่ถามไม่เห็นเหมือนตอนโน้นเลยนะคะ”

ตอนโน้นที่เธอพูดถึงคือเมื่อครั้งที่ตัวเองยังอายุเพียงแคelibสามปี วันนั้นเธอแะมหาคนเป็นพี่ที่บ้านซึ่งอยู่บริเวณเดียวกัน และได้พบภีมวัจนท์กับกรวิชญ์เป็นครั้งแรกและก็เป็นครั้งสุดท้าย เพราะหลังจากนั้นไม่นานทั้งสามคนก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เธอจะจำทั้งสองคนไม่ได้

“จำได้แต่พี่ถาม แล้วพี่วิชญ์ละจำได้หรือเปล่า” หมูมออารมณ์ดีเหยยต่อ

“ใครจะจำคนปากหมา เอ๊ย ปากมอมอย่างพี่วิชญ์ไม่ได้ละคะ”

สาวร่างท้วมสวนกลับทันควัน ทำให้ภีมวัจนท์ถึงกับหลุดหัวเราะออกมาอย่างขบขันเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อน แต่ก่อนที่จะมีการโต้เถียงกันเกิดขึ้น เจ้าบ่าวเจ้าสาวก็เดินหน้าตาเล็กลึกเข้ามาเสียก่อน

“ยายขวัญ แกช่วยขึ้นไปเป็นพิธีกรบนเวทีให้พี่หน่อยสิ รถของคุณตันหอมเกิดอุบัติเหตุต้องรอประกัน มาไม่ทันแน่นอน นี่ก็ใกล้เวลาที่พี่จะต้องขึ้นเวทีแล้ว”

ตันหอมที่กั้นตมพุดถึงคือพิธีกรรายการโทรทัศน์ชื่อดัง ซึ่งอาสาทำหน้าที่บนเวทีให้คู่บ่าวสาวเพราะความสนิทสนมกันเป็นการส่วนตัว

“เอ๊ย ไม่เอาคะ ขวัญพูดเป็นที่ไหนกันเล่า” กรองขวัญส่ายหน้าพร้อมกับโบกไม้โบกมือให้ว่อน

“น้องสาวแกคงดำเนินอย่างเดียวมั้งไอ้กันต์”

คนช่างยั่วพูดยั้มๆ ทว่าขณะที่คนถูกยั่วจะพูดจาตอบโต้ก็ถูกคนเป็นพี่ยกมือห้ามเสียก่อน

“เฮ้ย! อย่าเพิ่งทะเลาะกันตอนนี้สิ ช่วยกันแก้ปัญหาก่อน”

“คุณกันต์คะ น้องโรสไงคะ ทำทางน่าจะเป็นพิธีกรได้” เมธวีพูดโพล่งขึ้นมาก่อนจะมองหาคนที่เธอพูดถึงด้วยสีหน้ามีความหวัง

“จริงด้วยยายขวัญ แล้วยายโรสอยู่ไหน ทำไมพี่ถึงลืมไปได้ล่ะ”

“ไปห้องน้ำค่ะ เตี่ยขวัญไปตามให้”

กรองขวัญบอกพี่ชายเสียงใส แม้ว่าเธอจะดูเหมือนเป็นคนปากกล้า แต่ขึ้นให้เธอเป็นพิธีกรงานสำคัญๆ อย่างงานแต่ง รับรองว่างานคงล้มไม่เป็นท่า แต่ถ้าเป็นรลิกา เธอมั่นใจว่าเพื่อนเธอทำได้ดีอย่างแน่นอน

“รีบๆ ไปเลยนะ เจอแล้วก็ให้ขึ้นเวทีพูดเปิดงานเลยนะ พี่คิดว่าเพื่อนแกต้องทำได้” พี่ชายพูดล่ำลាប់พร้อมกับยื่นแผ่นกระดาษซึ่งเป็นรายละเอียดที่จะต้องพูดบนเวทีให้

กรองขวัญผละจากพี่ชายก็เดินตามหาผู้เป็นเพื่อนทันที พร้อมด้วยกระดาษในมือ ตอนนั้นเธอไร้ซึ่งอารมณ์ที่จะเดินสอดส่องเหล่าหน่อเนื้อเชื้อขนนางตามที่ได้ลั่นวาจาไว้ เพราะต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้เรียบร้อยเสียก่อน ไม่นานเธอก็พบร่างสูงระหงของรลิกายืนคุยกับชายหนุ่มท่าทางภูมิฐานที่เธอจำได้ว่าเป็นลูกค้ำของบริษัท

“สวัสดิ์ค่ะคุณตนาพ”

นักธุรกิจหนุ่มซึ่งเป็นเจ้าของรีสอร์ทชื่อดังหันมายิ้มรับคำทักทาย

“สวัสดิ์ครับคุณขวัญ ผมกำลังถามหากับคุณโรสอยู่พอดี”

“ขอบคุณค่ะที่ถามหาขวัญ แต่ตอนนี้ขวัญมีเรื่องด่วนคงต้องขอตัวยายโรสก่อนนะคะ”

พูดจบก็ลากแขนเพื่อนสนิทออกมาท่ามกลางสีหน้าขุนงสงสัยของชายหนุ่ม ที่จู่ๆ หญิงสาวที่เขาให้ความสนใจก็ถูกลากตัวออกไป

“แกจะลากฉันไปไหนยายขวัญ ฉันกำลังจะหางานชิ้นใหม่ให้พี่จูลีอยู่พอดี” คนที่จู่ๆ ก็ถูกลากออกมาต่อว่าเพื่อนเสียงเซียว

“เรื่องงานนั้นเอาไว้ก่อนเหอะ ตอนนี่แกต้องช่วยงานเฉพาะกิจก่อน”

“งานเฉพาะกิจอะไรของแก” น้ำเสียงที่ถามอ่อนลงเมื่อเห็นสีหน้ากังวลของเพื่อน กรองขวัญจึงเล่าเรื่องที่ถูกพี่ชายขอร้องเกมบังคับให้อีกฝ่ายฟังทันที

“หา...แกจะให้ฉันขึ้นไปเป็นพิธีกรบนเวทีเนี่ยนะ นี่มันงานแต่งงานนะ ไม่ใช่งานวันเกิดหรืองานเลี้ยงประจำปีของบริษัท” คนถูกขอร้องให้เป็นพิธีกรบนเวทีพูดเสียงหลง

“เอาน่า พี่กัณฑ์เขาขอร้องมา แกช่วยแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าให้หน่อยเถอะยายโรส ถ้าแกไม่ช่วยแล้วใครจะช่วยล่ะ” กรองขวัญหวานล้อม

“แกเง โธ่ เห็นพูดจาออกจะคล่องแคล่ว ฉันว่าแกทำได้นะยายขวัญ”

กรองขวัญยกมือโบกไปมา “แกอยากให้ฉันทำงานล่มหรือไง นี่กว่าช่วยเจ้านายอย่างพี่กัณฑ์แล้วกัน พี่เมย์ยังบอกเลยว่าแกต้องทำได้ และทำได้ ดีชะด้วย ตอนนี่ก็ใกล้เวลาแล้วด้วย นะยายโรส ช่วยหน่อยเหอะ”

“งานนี้มีดารามาเยอะไม่ใช่เหรอ ทำไมแกไม่ให้พวกนั้นมาเป็นพิธีกรล่ะ น่าจะเวิร์กกว่าให้ฉันทำนะ ยายน้าผิ้ง ลัลลิน นั่นไงล่ะ” รติกาพยายามหาทางเลี่ยง

“โธ่ย แม่ดารานั้นเขาเป็นเพื่อนเจ้าสาว แล้วให้ดารามาทำมันก็ดูธรรมดาไป แกนั่นแหละเหมาะที่จะขึ้นไปทำหน้าที่นี้ รีบตัดสินใจเถอะ เวลาใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว แกไม่เห็นหรือว่าตอนนี่แขกก็มากันจนเต็มห้อง”

คนถูกกดดันด้วยคำพูดมองไปรอบๆ ตัว ซึ่งเวลานี้คลาคล่ำไปด้วยแขกที่มาร่วมงาน จนห้องจัดเลี้ยงดูคับแคบลงไปถนัดตา ก่อนจะถอนหายใจดังเฮือกใหญ่แล้วตัดสินใจตอบรับคำขอร้องอย่างยอมจำนน

“แล้วฉันต้องทำอะไรบ้าง”

กรองขวัญยื่นกระดาษในมือให้อีกฝ่ายซึ่งในนั้นมีรายละเอียดและลำดับเวลาที่จะต้องพูดบนเวทีก่อนให้กำลังใจ

“ฉันรู้ว่าแกต้องทำได้และทำได้ดีด้วย”

คนตกอยู่ในสภาวะจำยอมมองกระดาษในมือ แล้วกลอกตามอง เพดานห้องก่อนจะพูดเสียงขุ่น

“แกเอารายละเอียดที่จะต้องพูดมาให้ฉันดูกระชั้นชิดอย่างนี้ แกคิดว่าฉันเป็นอัจฉริยะจำทั้งหมดได้ในเวลาสั้นๆ หรือไงยายขวัญ”

“ก็ฉันรู้ว่าแกเป็นคนความจำดีและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เก่ง เรื่องแค่นี้ไม่เกินความสามารถของแกไปได้หรอก”

“แกไม่ต้องมาทำเป็นพูดดี” คนความจำดีว่าเพื่อนพลางมองกระดาษในมือ แล้วนึกถึงเรื่องราวในหนังสือขึ้นมาทันที

ในหนังสือนิยายเรื่องนั้นเธอจินตนาการว่าสวมบทบาทเป็นนางเอก แล้วเปลี่ยนเรื่องราวในนั้นจนหมดสิ้น แต่นี่เป็นเรื่องจริง ที่จะต้องใช้สติปัญญาตัวเองล้วนๆ ในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

เอาน่า! รลิกา...เธอทำได้อยู่แล้ว

หญิงสาวปลอบตัวเองในใจก่อนสุดลมหายใจลึๆ แล้วเดินตรงไปยังบันไดทางขึ้นเวที โดยมีกรองขวัญยื่นให้กำลังใจอยู่ด้านล่าง

เพลงสมัยเก่าที่ถูกเปิดคลอไว้เบาๆ เปลี่ยนเป็นเพลงบรรเลงที่มีท่วงทำนองไพเราะหวานแหว่วจากนักดนตรีดั่งขึ้นแทน เรียกความสนใจจากแขกที่ยืนอยู่ตามจุดต่างๆ ให้เงยหน้าขึ้นไปมอง หลังจากเพลงจบลง แสงไฟที่ก่อนหน้านี้เคยเปิดไว้สลัวๆ ก็ค่อยๆ สว่างและสาดส่องไปยังร่างสูงเพรียวของหญิงสาวร่างสูงระเหิดระหง ดวงหน้าดังามแปลกตา ปล่อยผมยาวสยายในชุดใจกระเบนสีเขี้ยวอมฟ้า เลื้อลูกไม้สีขาวกรุยกรายที่กำลังก้าวขึ้นบันไดมาหยุดยืนเด่นอยู่กลางเวที เรียกเสียงฮือฮาจากแขกด้านล่างให้เกิดขึ้นทันที

เจ้าของดวงหน้าดังามแปลกตายกมือไหว้เท่าที่คิดว่าสวยที่สุดออกไป ตามด้วยรอยยิ้มจนเกิดรอยบุ๋มขึ้นสองข้างแก้ม ก่อนจะพูดแนะนำตัว

“สวัสดิ์ค่ะ รลิกาหรือโรสมารับหน้าที่พิธีกรแทนคุณต้นหอมที่เกิดอุบัติเหตุจนไม่สามารถมาได้ค่ะ ขอกล่าวต้อนรับแขกผู้มีเกียรติทุกท่านเข้าสู่พิธีมงคลสมรสระหว่าง คุณกันตภาพ หิรัญกนก กับคุณเมธาวี ศรีประสงค์

ค่ะ”

แม้จะเป็นคนกล้าพูดกล้าแสดงออกและมั่นใจในตัวเองอย่างเปี่ยมล้นเพียงใด แต่การที่ต้องมายืนท่ามกลางผู้คนมากมายเช่นนี้ ทำให้รู้สึกออดประหม่าไม่ได้ ทว่าเสียงปรบมือต้อนรับที่ดังขึ้น ทำให้ความรู้สึกดังกล่าวค่อยๆ จางหายไป คำพูดที่ตามมาจึงคล่องแคล่วราวกับพิธีกรรมอะไรสักอย่างไม่ปาน

“วันนี้โรสได้เห็นบรรยากาศของยุคเก่าๆ ที่หาดูได้ยากยิ่ง รวมทั้งได้เห็นท่านผู้มีเกียรติทุกท่านแต่งกายในยุคสมัยของลัทธิรัชกาลที่ ๖ กันได้อย่างงดงามตรงตามที่ทางเจ้าภาพต้องการ จนโรสคิดว่าหลงเข้ามาในยุคร้อยปีที่ผ่านมาจริงๆ”

เสียงปรบมือที่ดังขึ้นอีกครั้งเรียกรอยยิ้มกว้างให้เกิดบนใบหน้าของพิธีกรจำเป็นมากขึ้น

“ทุกท่านคิดเหมือนโรสไหมคะว่า ปัจจุบันคนไทยเราต่างโหยหาอดีตกัน การได้กลับมาแต่งกายด้วยชุดไทยสมัยก่อน ซึ่งโรสมองว่ามีความงดงามไม่แพ้ชุดประจำชาติใดๆ ในโลก อาจทำให้ความรู้สึกโหยหาบรรเทาเบาบางลงได้นะคะ...”

ขณะที่พิธีกรสาวกำลังส่งเสียงเจื้อยแจ้วอยู่บนเวที ใครคนหนึ่งที่อยู่ข้างล่างและอยู่ไม่ห่างจากตรงนั้นนัก ก็กำลังตกอยู่ในอาการตกตะลึงจ้องจ้องนัยน์ตาคมสีนิลจับจ้องไปยังเจ้าของร่างระหงบนเวทีเซมิ่ง และอยู่ในท่านั้นโดยไม่ได้สนใจกับสิ่งรอบตัวอีกเลย

“ภาม”

เสียงเรียกทำเอาเจ้าของนัยน์ตาคมถึงกับสะดุ้งเฮือก ก่อนจะหันไปมองคนเรียกอย่างเคื่องๆ

“เรียกทำไมหนักหนาวะ”

“แล้วแกเป็นอะไรไปวะ เรียกแค่นี้ทำสะดุ้ง ดูแล้วเหมือนไม่ใช่ตัวแกเลยนะ” กรวิชญ์เขม้นมองท่าทีของเพื่อนอย่างกังขา

“แล้วตกลงแกเรียกทำไม” ภูมิวัฒน์ตอบไม่ตรงคำถาม

“ผู้หญิงที่อยู่บนเวทีนั้นใช่คนเดียวกับคนที่ถูกแกขับรถเฉี่ยวเมื่อวันเสาร์ที่แล้วหรือเปล่าวะ”

“ถ้าแกคิดว่าใช่ก็ใช่ คิดว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่” คนถูกถามตอบเล่นลิ้นเพราะรู้คำตอบดีอยู่แล้ว

“อ้าวไอ้ถาม ถามดีๆ เลือกตอบกวนติน” กรวิชัยด่า “แต่ฉันคิดว่าใช่”

“ก็ในเมื่อแกมั่นใจว่าใช่แล้วถามเพื่อ”

“ฉันก็ถามไปอย่างนั้นเอง แค่เห็นแกจ้องตาไม่กะพริบแบบนี้ฉันก็รู้คำตอบอยู่แล้ว หรือแกจะเถียงว่าไม่ได้จ้อง”

คนถูกจับได้ได้อยู่ในอาการหนึ่ง ซึ่งเท่ากับยอมรับกลายเป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ที่คนอย่างเขาใช้สายตาส่งจ้องใครได้นานถึงเพียงนี้

“แปลกนะ แม้ชุดที่ผู้หญิงคนนั้นสวมจะคล้ายกับคนอื่นๆ จนแทบแยกไม่ออก แต่ฉันกลับจำได้ทันทีที่เห็น ตอนแรกคิดว่าคุณน้ำผึ้งแต่งชุดไทยสวยแล้วนะ แต่คนบนเวทีสวยกว่ามาก แกเห็นด้วยกับฉันไหมวะ”

กรวิชัยพูดพลางลอบมองปฏิกิริยาของเพื่อน ทว่าไม่มีคำตอบจากอีกฝ่ายนอกจากความเงิบ จึงแกล้งถามต่อ “ว่าแต่เมื่อกี้เธอแนะนำตัวเองว่าชื่ออะไรนะ ฉันฟังไม่ถนัด”

“รลิกา”

ภูมิวัฒน์เอ่ยออกมาโดยไม่รู้ตัว นัยน์ตาคมมองไปยังคนบนเวทีอีกครั้ง ตอนแรกเขายอมรับว่าไม่ได้ให้ความสนใจกับผู้หญิงที่จะขึ้นไปเป็นพิธีกรบนเวทีนัก ทว่าพอได้ยินเสียงใสๆ แนะนำตัวเองไม่รู้ว่าอะไรดลใจให้เขาหันไปมอง

ไม่คิดเลยว่าห้องโถงที่เมธาวีพูดถึงจะเป็นผู้หญิงคนนั้น คนที่ถูกเขาขับรถเฉี่ยว ซ้ำยังมองมายังเขาราวกับเห็นผี และเป็นคนที่ติดอยู่ในดวงตาตรึงอยู่ในใจเขาตั้งแต่เห็นครั้งแรกจนกระทั่งบัดนี้

ต่อให้มีผู้หญิงแต่งกายคล้ายคลึงกับเธอยืนอยู่บนเวทีเป็นสิบ เขาก็มั่นใจว่าจำเธอได้อย่างแน่นอน หลายวันที่ผ่านมาเขาพยายามขบถรวนเวียนไปแถวๆ ที่เกิดเหตุแต่ก็ไม่พบแม่เงา ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาไม่เคยกระทำมาก่อน แม้จะพยายามบอกตัวเองว่าที่ไปตามหาเพราะเป็นห่วงอาการบาดเจ็บก็ตาม จากที่คิดว่าไม่รู้จะไปตามหาตัวเธอได้ที่ไหน เธอก็มาให้เห็นจนเขาแทบจะเตรียมตัวเตรียมใจรับไม่ทัน

อย่างนี้หรือเปล่าที่เรียกว่าโชคชะตาหรือว่าพรหมลิขิต มันเป็นเรื่องที่ไม่เคยปรากฏในหัวสมองคนอย่างเขามาก่อน ที่เคยคิดว่าเรื่องดังกล่าวไร้สาระมีแต่ในนิยายเท่านั้น ไม่คิดว่าจะเจอกับตัวเอง

แต่ไม่ว่าอะไรก็แล้วแต่ที่ทำให้เธอมายืนอยู่ตรงนี้ ก็ขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ และสัญญาว่าจะไม่ให้เธอคลาตไปจากสายตาก็เป็นอันขาด

“ตกลงแกเห็นด้วยกับฉันไหมวะ” กรวิชญ์ยังเข้าชี้ถามต่อด้วยคำถามเดิม

“แกเห็นยังงั้นก็เห็นอย่างนั้นแหละ”

ภีมวัจน์หันมาตอบด้วยใบหน้าที่เคลื่อนไหวไปด้วยรอยยิ้มจางๆ อย่างที่ไม่ค่อยมีใครได้เห็นบ่อยนัก แต่ก่อนที่จะทั้งคู่จะพูดอะไรกันต่อ คนเป็นเจ้าบ่าวก็หันมาเรียกเสียก่อน

“เฮ้ย พวกแกมัวแต่คุยอะไรกันอยู่ พิธีกรเรียกฉันขึ้นเวทีแล้ว แกสองคนลืมหรือไงว่าต้องขึ้นไปกับฉันด้วย”

“เออ แกเป็นเจ้าบ่าวก็เดินนำไปก่อนสิ เดี่ยวพวกฉันเดินตามเอง” ภีมวัจน์พูดกับเพื่อน แต่ดวงตาคมมองไปยังพิธีกรบนเวที

“แล้วก็อย่าลืมเดินคู่ไปกับเพื่อนเจ้าสาวอย่างที่ตกลงกันไว้ล่ะโว้ย” คนเป็นเจ้าบ่าวยังไม่วายหันมาสั่งก่อนจะเดินควงแขนเจ้าสาวขึ้นไปบนเวที โดยมีกรวิชญ์ตามไปเป็นคู่ที่สองพร้อมด้วยดาริกาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเจ้าสาว

“คุณภีมวัจน์คะ เราไปกันเถอะค่ะ”

“อ้อ ครับ”

ลัทธิมองเจ้าของใบหน้าหล่อเหลาที่เดินเคียงคู่กับเธอแล้วลอบยิ้มด้วยความสนใจ เพราะอย่างน้อยการเดินคู่กันย่อมต้องถูกถ่ายรูปลอกสื่ออยู่แล้ว แม้จะรู้สึกไม่สบายใจกับท่าทีของชายหนุ่ม เพราะเธอลอบจับสังเกตอยู่จึงเห็นว่าสายตาของอีกฝ่ายจับจ้องไปที่เวทีตลอดเวลา อีกทั้งคำสนทนาระหว่างเขากับภริชฌ์ที่แม่จะได้ยินไม่ถนัดนัก แต่ก็คิดว่าต้องเกี่ยวข้องกับผู้หญิงที่เป็นพิธีกรบนเวทีนั้นอย่างแน่นอน

หญิงสาวอยากจะรู้ว่าผู้หญิงที่ทำหน้าที่พิธีกรบนเวทีมีอะไรดี จึงทำให้คนอย่างภริชฌ์มองจนตาแทบไม่กะพริบเช่นนี้ ก็แค่ผู้หญิงหน้าตาพอดูได้คนหนึ่งเท่านั้น